

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Yeni D n yalar

SAYI : 24

HAYAL İLE BİLİMİN BULUŞTUĞU YER

ARALIK 2007

ARİTHAR GEZEĞENİ VE KATMANLARI #6

Güliz Dülgeroğlu

ARİTHAR GEZEĞENİ VE KATMANLARI

Bölüm 6 – Değişen Planlar

Gabriel uzun masada oturmuş, sıska kollarının bile zor kalırdığı butları alıp hızlı hızlı kemiriyordu. Diğerlerine hâlâ biraz kızgındı. Ama yine de neşesi yerinde sayılırdı. Ne de olsa yemek yiyordu.

Rhett ve Aswald geri kalan çete üyelerinin de tünediği uzun masanın iki yanındaki aynı uzunlukta olan banka karşılıklı gelecek şekilde oturmuşlardı. Rhett, Gabriel'e bakıp sırttı ve Aswald'a doğru hafifçe eğilip fısıldadı.

"Nihayet, bu ufaklığı susturabilecek bir şey bulduk."

Aswald gülümsedi ve çete liderinin cümlesini tamamladı. "Kocaman bir but!" Şimdi ikisi yüksek sesle gülüyor ve içkilerinin dolu olduğu büyük metal bardakları tokuşturuyorlardı. Gabriel manzara karşısında kafasını iki yana sallayarak kendi kendine içki içmeyi bilmeyen ayyaşlardan söz ederek homurdandı ve yemeğine devam etti.

Rhett, karşısında oturan adama bir kez daha baktı ama bu sefer gülümsemiyordu. "Peki ya şimdi ne olacak Aswald? Ne yapmayı düşünüyorsun?"

Bu beklenmeyen soru karşısında afallayan adam kemirdiği bütün kemiğini tabağına bıraktı ve parmaklarını yalayıp temizlerken Rhett'e aklındaki okumak istercesine baktı. Çok az zamandır tanışıyorlardı ama biliyordu ki biraz daha sessiz kalırsa muhtemelen adam ona yeni bir teklifte bulunacaktı.

"Bu bakışın anlamı nedir? Hiç bir şey bilmiyorsun ve hiç planın yok öyle değil mi? O zaman Krambur'un yerinde ne yapıyordunuz?"

Rhett'in bazı şeyleri bilmeye hakkı vardı. İyi bir dövüşçü, adil bir çete lideri ve yemeğini paylaşacak kadar misafirperver bir dosttu.

"Aslında bir planım var Rhett. Myranda isminde birini arıyorum. Onu bulmak için çıkacağımız yolculukta sağlam bir araca ihtiyacımız var. Gabriel Krambur'dan parça almayı denedi ama o vermedi, biliyorsun malum liste yüzünden. Bu yüzden bizde istediklerimizi alıp yol için hazırlık yapacak ve Gabriel'in gösterdiği yöne doğru gidecektik."

Rhett, elindeki kemikle oynamayı aniden bıraktı ve sordu.

"Gabriel nereye gideceğinizi nasıl bilebiliyor?"

"Henüz bilmiyor sanırım."

Şimdi her ikisi de dönmüş tıkanan mucide bakıyorlardı. Doyamak bilmeden kocaman budunu kemiriyordu. Yarılacak üzere olduğu müthiş Maler buduna sevgiyle baktı ve kendine doğrultulan gözleri fark etti.

"Ne var? Niye bana öyle bakıyorsunuz? Hiç yemek yiyen birini görmediniz mi?"

Mucit, kaşlarını çatmış rahatsız bir şekilde ona bakanlara karşılık veriyordu. Rhett elindeki kemiği mucide doğru fırlattı ve bu hareket zavallı adamın korkudan refleksi olarak bir kere geri sıçramasına yetti.

"Hayır, yemek yiyen çok adam gördük ama senin kadar çok yiyenini görmedik!"

İki adam da güldüler ama Rhett ortalığın fazla neşelenmesine ve açmak için uzun zamandır beklediği konunun bir anda sonlanmasına engel olmak için ciddiyetine geri döndü. "Gabriel, Aswald'ın aradığı kişiyi nasıl bulmayı düşünüyorsun?"

Bu bilgiyi yabancı birinden duyduğu için şaşırان mucit

hemen Aswald'a dönüp soran gözlerle baktı. Ama dostu cevaplaması için onay vericesine kafasını salladı. Gabriel omuz silkti ve bir ısırtık daha alıp ağzı dolu olduğu halde konuşmasına başladı.

"Aradığımız kişinin adı-soyadı var. Sadece şehrin kayıtlarını taramam yeterli olacaktır. Çok zor değil yani. Yada benim için zor değil."

Rhett afallamış bir suratla mucide bakıyordu. Bu bakışı yanlış yorumlayan küçük adam ukala cevaplar vermeye devam etti.

"Bakma bana öyle! Zor bir iş değil güven bana, ben bir dahi-yim. Tabi ki onu bulacağım. Sen başka işlerle uğraş ve bunu bana bırak tamam mı dövüşçü lider!"

Rhett şimdi daha da inanamaz bakışlarla bakıyordu ve artık dayanamayacak boyuta gelince tiksiniş gibi suratını buruşturup umarsızca tıkanan mucidi işaret ederek Aswald'a döndü.

"Dostum, sana bir şey söyleyeceğim. Kendine yanlış bir yol arkadaş seçmişsin. Bu mucit olacak adam ancak jet tamircisi kadar akıllı bence! Ya aradığınız kişi, Myranda, dördüncü katmanda değilse ne olacak?"

Aswald şimdi bakışlarını Rhett'i duyduğu anda tıkanamayacak kadar sersemlemiş olan Gabriel'e çevirmiş, bir cevap bekliyordu. Gabriel bir iki kere öksürdü ve kaçamayacağını anlayınca kekelemeye başladı.

"Aslında eee tam olarak onu ben de fark ettim. Bu durumda hatırlattığın için teşekkür ederim sana saygıdeğer çete lideri! Şimdi önce bu katmanda aratacağız adını, eğer bu katmanda kayıtlı değilse bu da bizi nihayet maceralı yolculuğumuza çıkaracak!"

Aswald sinirlenmeye başlamıştı. Doğrudan Judas'ın yerini bulan mucit ona Myranda'yı da aynı kolaylıkta bulmak konusunda o kadar rahat davranmıştı ki, şimdi içinde bulunduğu ikilemi anlayamıyordu.

"Gabriel! Bana aramanın sadece dördüncü katman için olduğunu söylememiştin! Eğer Myranda burada yoksa tek tek bütün diğer katmanları dolaşacak mıyız? Dahice planın bu muydu yani? Bütün gezegeni dolaşmak, sualtı, toprakaltı ve bütün yeryüzü katmanlarını araştırmak mıydı?"

Gabriel biraz alınmış ve kırılmıştı.

"Hayır aslında ben bütün katmanlar derken Orgarların seviyesini kastetmemiştim. Yani bunu belirtmem gerekli. Sonuçta tehlikeli bir ırk öyle değil mi? Ve bence..."

Aswald gerçekten kendini aptal gibi hissediyordu ve Gabriel'e bu kadar yemeğin yeterli olduğunu söyleme zamanı gelmişti. Aswald ayağa kalkmış ve Gabriel'i yakasından tutup yerden biraz yukarı kaldırmıştı.

"Kes artık tıkmayı ve git o kahrolası sistemde bu katmandaki kayıtları bir an önce bul! Bana söz verdiğin gibi Myranda'yı bulmama yardım edeceksin mucit! Eğer bu katmanda değilse, işime yaramazsın ona göre!"

Sözünü bitirdikten sonra Gabriel'i tutan elini açınca mucit birden kendini yerde buldu. Ayağa kalkmasıyla ortalıktan yok olması bir oldu.

Rhett, karşısındaki adamı bu kadar sinirli görünce hem de dostum dediği kişiye karşı bile böyle tehditkâr davrandığına şahit olunca şaşkınlıkla bakışlarını Aswald'ın üstünde kenetledi. Adam yerine oturduğunda Rhett açık kalmış ağzını kapadı ve sakın bir sesle konuştu. Tıpkı dertleşen bir dostmuş gibi.

“Bu kadar kızdığına göre aradığın kişi senin için önemli biri olmalı.”

Aswald nefes verdi ve burnundan derin bir nefes aldı.

“Evet, o aslında.. benim eşim.”

Rhett hiçbir gün bu kadar şaşırdığını anımsamıyordu. Tabi Krambur’un hainliğine tanık olduğu gün hariç.

“Evli olduğunu bilmiyordum dostum. Gerçi senin hakkında pek fazla bilgim yok, gözlemlerim dışında. Peki eşini nasıl kaybettin?”

İşte en acı verici soruyla karşı karşıyaydı. Aswald kafasını önüne eğdi. Elinin üzerinde oluşmuş kabuk bağlayan bir keşiği istem dışı tırnaklamaya başladı.

“Ben, yıllar önce bu katmanda Myranda’yla tanıştım. Birbirimize açık olduk. Kısa bir süre sonra evlendik. Bir gece adını bile hatırlamadığım o kahrolası barda bir kavga çıktı. Myranda dans ediyordu ve ona sarkan iki adamdan kurtulmak için kendince çabalıyordu. Ben adamları karıma o kadar yakın görüncü şuursuzca ikisinin de üstüne çulladım. Birini çok kötü dövdüm ve diğeri daha karşı koyamadan öldü. Bir anda ne yaptığımı bile anlamadan kafama yediğim copla bayıldım. Hükümet beni derhal rehabilitasyon merkezine kapattı. Hafıza kaybım ilerledi. Judas adında pislik bir müdür vardı ve beni dondurulma cezasına çarptırdı. Sanırım zaten düzgün olmayan hafızam ceza sırasında iyice yok oldu. Gabriel ile koğuşta tanıştık. Sayesinde bir kaçış planı yaptık ve ben kaçmadan önce dosyamı aldım. Geçmişimle ilgili tek bir şeyi okuyunca, hatırladım. O da Myranda’ydı.” Aswald ne gözlerinden akan yaşları ne de deşmekte olduğu elinin üstündeki yaradan sızan kanları fark edebilmişti. Sinirle yumruklarını sıkımiştı ama içindeki acıyı Rhett gayet iyi hissedebiliyordu. Aynı şekilde o da yuvasını ve ailesini özlüyordu.

Gabriel ilerden koşarak gelirken Aswald kendine çeki düzen verdi ve umutla mucide baktı. Gabriel biraz karanlığa sinmiş vaziyette kamburunu çıkarmış söze başlamak için durmadan yutkunuyordu. Sonunda Aswald’a bakabildi.

“Hey, dostum ne oluyor? Dövuştünüz mü? Elin kanyor far-kında mısın?”

Aswald önce gerçekten kanayan yarasına baktı, sonra umur-samayarak tekrar gözlerini Gabriel’in üzerinde kilitledi.

“Tamam o zaman, içerdeki bilgisayarda sistem ağına girdim ve tam olarak bana verdiğin ismi yani Myranda Drambulier’i arattım ve maalesef şuan içinde bulunduğumuz dördüncü katmanda bulamadım. Diğeri katmanlar sistem kodlarında kayıtlı değil. Bu nedenle tek çaremiz kodların kendi sistemlerine göre düzenlendiği katmanlarda araştırma yapmak. Ve ben gerçekten çok üzgünüm.”

Aswald omuzları düşmüş bir şekilde adamı dinliyor ve söy-

lediklerini kafasında evirip çeviriyordu. Sonunda yumruğu-nu masaya vurdu. Ama hiddetiyle korkuttuğu küçük dostunu görüncü sakinleşti.

“Tamam dostum, elinden geleni yaptığını biliyorum. Sadece ben.. biraz düş kırıklığına uğradım. Ama bu kadar kolay olması zaten saçma olurdu öyle değil mi?”

Cesaretini toplayan mucit Aswald’a yaklaştı ve omzuna doğru minik ama gösterişli bir yumruk attı.

“Hey Aswy, onu bulacağız dostum! İterse Orgarların zemi-ninde olsun yine de gerekirse oraya bile ineceğiz ve Myranda’yı bulacağız!”

Tamamen içi hevesle dolu olan Gabriel’e başıyla onay veren Aswald bu hareketin bile küçük mucidin şımarması için yeterli olacağını fark etmişti.

“Tamamdır Aswy, yeni bebeklerle güzel bir maceraya hazır-lansan iyi olur! Çünkü seni Arithar Gezegenin her köşe-sine uçuracağım dostum!”

şimdi Gabriel’in abartılı özgüvenine çetenin geri kalan üye-leri gülüyor ve sadece aralarında girdikleri iddialar nede-niyle Gabriel’i masaya yemek yemesi için çağırıyorlardı. Tekrar baş başa kaldıklarında Rhett yine güzel bir teklif sun-mak için boğazını temizledi. Aynen Aswald’ın beklediği gibi biraz hazırlık yaptıktan sonra konuşmaya başladı.

“Bu durumda nereden aramaya başlayacağınızı bilmiyorus-nuz. Bizim ise yuvaya dönme zamanımız geldi ve bunun için Krambur’dan geri aldıklarımızı şu son model jetlerimize yükleyip ikinci katmana geri döneceğiz. Siz de bizimle gel-melisiniz dostum. Orada arayışınıza yardımcı olacak bir çok kişi tanıyorum. Bana güven.”

Rhett kollarını birleştirmiş, mükemmel olarak varsaydığı teklifine cevap bekliyordu. Aswald biraz sessiz kaldı ama adamı daha fazla meraklandırmadan yanıtlamaya karar verdi.

“Her zaman ki gibi Rhett, ne zaman zaten senin cazip teklif-lerine hayır dedim ki?”

Aswald umutla gülümsedi ve Rhett’in uzattığı eli yakalayıp kendine çekti. Kısa süreli bir dostluk gösterisinden sonra kafalarını kakhahaların geldiği yöne çevirdiklerinde, ikisi de Gabriel’i ağzı etle dolu tek elinde ilk yediğinden bile daha büyük bir but diğeri elinde bir büyük bardak içki olduğunu görüncü gülmeye başladılar. Ve durmadan bahisleri arttıran kalabalığa karışarak o andaki sorunlarını unuttular. Yada Hükümet için yapılmış beş pırıl pırıl jetle ne kadar uzağa gidebilecekleri akıllarına hiç gelmedi.

(Devamı gelecek sayıda...)

Güliz Dülgeroğu

KADER YOLU #1-2-3

Ceyhun K.

KADER YOLU (BÖLÜM 1-2-3)

“Hayal gücü olan ama bilgisi olmayan insanın kanatları vardır ama ayakları yoktur”

Batı Atasözü

2027 - Ankara Hilton Otel

Otelin kongre salonu ağzına kadar gazeteciler ile doluydu. Kameralar ön tarafa kurulmuş, fotoğrafçılar iyi bir poz yakalamak için şimdiden birbirleri ile yarışmaya başlamışlardı. Ukrayna – Türkiye doğalgaz yenileme antlaşması birazdan yapılacaktı bu sırada arka sıralarda oturan ve bu koşuşturmayı eğlenerek seyreden adam pek dikkati çekmiyordu. Nede olsa bu tören klasik bir yenileme antlaşmasıydı ve genelde basın bu tür toplantılara deneyimsiz elemanlarını gönderirdi.

Uzaktan bakıldığında sıfıra vurulmuş kafasıyla, otuz-kırk yaşlarında gözüken, iri yarı cüssesi ile eski bir sporcu izlenimi veren bu adam; Türkiye İleri Teknolojiler Vakfı başkanı Çağatay’dan başkası değildi. 52 yaşında olmasına rağmen hala dinç ve etrafına enerji saçan bir bilim adamıydı. “Bugünü görmek için ne kadar bekledim” diye içinden geçirdi.

Evet, tam dört yıl süren bir çalışma olmuştu. Neredeyse o bile vazgeçecekti ki birden şansları döndü. O günü asla unutamıyordu. Birden salonda hareketlilik oldu. Türkiye Enerji bakanı ile Ukrayna Enerji bakanı beraber salona girdiler. Flaşlar ardı ardına patlamaya başladı. Taraflar yerlerine oturduktan sonra önlerine getirilen kâğıtlara imza atmaya başladılar.

Enerji bakanı Umut işi bittikten sonra sıranın arkalarına doğru kaçamak bir bakış fırlattı. Gözleri işlem tamam der gibiydi. Ukrayna enerji bakanı da işini bitirdikten sonra Enerji bakanı Umut’a dönerek elini sıktı.

Türkiye İleri Teknolojiler Vakfı başkanı Çağatay yerinden kalktı ve içeri girerken kimsenin dikkati çekmediği gibi çıkarken de sessizce salondan ayrıldı. Dış kapıya yönelirken cep telefonunu açtı ve “vakıf merkezi” dedi. Telefonu, gelen komutla belleğinde belki de en çok kullandığı numarayı otomatik çevirdi. Karşı tarafta telefonun ucunda Vakıf sekreteri Nigar vardı. Nigar, ince uzun boylu fiziğine yaraşır güzel bir sese sahip vakıf sekreteriydi.

“İyi akşamlar Çağatay Bey. Size nasıl yardımcı olabilirim?” diyerek telefonu açtı.

“Kızım bana acil Abdullah beyi bağla” Çağatay genelde emir cümlesi kullanmazdı ama şimdi acelesi vardı.

Bu sırada Vakıf operasyonlar müdürü her zamanki gibi mesaiye kalmıştı. Ancak bugün çalışmıyor ve yaklaşık bir saattir gözünü telefondan ayırmıyordu. Telefonun çalan zili uzun bekleyişi sonlandırdı.

“İyi akşamlar müdür bey diyerek” açtı telefonu. Yirmi yıldan daha fazla bir süre arkadaş olmalarına rağmen konu iş olunca resmiyeti elden bırakmazdı.

Çağatay “Operasyonun ilk aşaması tamamlandı. Acil olarak ikinci aşamaya geçelim.” dedi ve telefonu kapattı.

Hilton’un görkemli kapısından dışarı çıkarken kapıda görevli elemana seslendi. Taksisini beklerken içinden, acaba içerideki gazetecilerden biri yapılan antlaşmanın 61. maddesini öğrenseydi ne olurdu diye geçirdi. Sadece bir elin parmakları kadar kişinin bildiği bu madde ile; Ukrayna,

Kuzey kutbunda sahip olduğu Aurora adlı üssünü kırkdokuz yıllığına Türkiye’ye kiraliyordu. Yeni adı ona ne kadar da yakışacak diye düşündü, Piri Reis. Arkasından gelen ses ile kendine geldi.

“Taksiniz hazır efendim” dedi kapı görevlisi. Çağatay görevlinin eline bahşişini verip çabucak taksiye bindi ve Çankaya’nın karanlık sokaklarında gözden kayboldu.

İki yıl sonra; Kuzey Kutup bölgesi, Piri Reis üssü :

“Kardeş olun tüm insanlar.” Mozart’ın ünlü eseri çalışıyordu. Saat 06.30 olmalı diyerek uyandı üs müdürü Uğur.

Her sabah bu saatte kalkardı. Uyanma sinyalinin karakterine yaraşır bir şekilde seçmişti. Fizik dalında yaptığı çalışmalarla Türkiye’nin ilk Nobel ödülü kazanmış bilim kadını olmasının yanında insancıl çalışmaları ile de ün kazanmıştı.

Yaklaşık bir yıldır bu üssün müdürlüğünü yapıyordu. Beş katlı tamamen yerin altında inşa edilmiş bu merkezde toplam otuz iki kişi yaşıyordu. Çoğunluğu bilim adamlarından oluşan bu üssün görünürdeki görevi ‘Ozon tabakasının incelenmesi’ üzerine araştırma yapılmasıydı. Kendisinin de ikinci görevi fizik ekibini yönetmesiydi.

Tabi bunların hepsi asıl amacı perdelemek için yapılıyordu. Genetik ve özellikle mutant virüs araştırmaları.

Kimse Fizik alanında Nobel ödülü almış birinin başında bulunduğu bir projeden şüphelenmezdi. Kusursuz bir plan yapılmış kendisinde bu plan içinde bir kukla olmuştu.

“Neyseki gerçekten fizik araştırmaları yapmamızda izin veriyorlar” diye içinden geçirdi yoksa burası fazlasıyla çekilmez bir yer olacaktı.

“Saat 07.00 Toplantı başlamasına on beş dakika kaldı” diyerek uyardı, Ulak.

Bu yapay zekânın sesini değiştirmenin vakti geldi diye düşündü. Kişiselleştirmenin son noktası bu olsa gerekti. Üs üzerindeki herkes kendi odasında sistemin ana zekâsı, Ulak’ın sesi ile oynayabiliyordu. Bildiği kadarıyla üsdeki erkeklerin birçoğu Ajda Pekkan’ın ses tonunu tercih ediyordu. Bu ayrıntıyı özellikle yazılımın yaratıcısı Hakan eklemişti. İnce ayrıntılarla uğraşmayı severdi ve klasik yazılımcıların aksine gelişmiş bir mizah yeteneği vardı.

Üs müdürü Uğur, üzerini değiştirdi. Odasında bulunan tanımlama sisteminin yanına yaklaştı. Aygıttan gelen sinyal ile beklemeye başladı. Sistem Uğur’un bilgilerini kontrol etmeye başladı. Vücut ağırlığı, boyu gibi fiziki değerleri yanında nefes alıp verirken dışarıya verdiği hava içerisindeki organizmalar tespit edilip ana makinedeki değerler ile karşılaştırıldı. Sistemden gelen onay sinyali Uğur yerinden ayrıldı. Yirmi dört saat gözlenen bu üs de artık istediği kapıdan geçebilirdi.

Toplantı odasında üç kişi onu bekliyordu. Güvenlik sorumlusu Ceyhun, genetik uzmanı Zeynep ve sistem sorumlusu dahi, Hakan. “Evet, bugün gündemimizde ne var?” diyerek yerine oturdu. Toplantı çok fazla sürmedi nede olsa formale icabı yapılıyordu ve neredeyse geleneksel bir tören havasında geçiyordu. On dakika sonra odada sadece Zeynep ve Ceyhun kaldı.

“Vaktin olursa öğle yemeğini beraber yiyelim” dedi, Ceyhun “Olur” diyerek cevap verdi, Zeynep. Fazla konuşmayı sevmezdi. İnsanlarla diyalog kurmakta başarılı olduğu da söylemezdi. Onun tabiri ile bu konserve kutusunda bir iki arkadaş vardı.

İç asansör beşinci katın girişinde durdu. Ardı ardına üç kapı açılırken son kapının üzerindeki kurukafa işareti bölgenin ne kadar tehlikeli olduğunu gösteriyordu.

“Bugün nasılsınız?” diye sordu, Ayşe

“İyiyim” diye cevap verdi, Zeynep genç asistanına ve ekledi “son durum hakkında detaylı rapor istiyorum”.

Üsse geldikleri ilk günden bu yana hızlı ilerlemişler, birçok virüsün kod yapısını çözüp olası mutant varyasyonlarını oluşturmuşlardı. Örneğin ortaçağda Avrupa nüfusunun üçte birini yok eden veba virüsü tekrar yaratılmış ve dördüncü nesil mutant varyasyonuna karşı ilaç geliştirilmişti. Tabii incelenmesi gereken daha birçok farklı virüs türü vardı. Zeynep masasına oturamadan Ulak’ın sesi odada yankılandı. “Uyarı. İkinci katta kaza oldu. Hizmetçilerden biri ağır yaralı.”

Bu tür uyarıları normalde sadece ilgili kişiler duyardı. Bu durumda sağlık ekibi, güvenlik ve üs müdürünün dinlemesi gereken bu uyarıları Zeynep de duyardı. Nede olsa üssün gizli komutası ondaydı. Üssü birkaç dakikada yok edecek anahtara sahip olmak ona böyle lüksler tanınmasına neden oluyordu.

“Ulak bana durum hakkında detaylı bilgi ver” dedi Zeynep. Prosedürlere uymayan bir aşçı yamağı güvenlik kilidine takılmış. Kafasından ağır yaralanmıştı. Hemen birinci katta bulunan revire yatırılmış ve ameliyata alınmıştı. Çok kan kaybettiğinden acil olarak hayat destek ünitesine bağlandı. İlk önce ana makineden DNA örnekleri çıkarıldı. Daha sonra bu durumlar için hazırda bekletilen yapay maddeler destek ünitesine aktarıldı. Her şey birkaç dakikada gerçekleşikten sonra destek ünitesi hastayı onarmaya başladı. İlk önce zarar gören kısımlar onarıldı bu sırada yapay kan vücuda enjekte edildi. Yaklaşık otuz dakikalık operasyon sonucunda görünürde fiziksel bir zarar kalmadı. Ancak aşçı yamağı uyanmadı. Destek ünitesi ilk raporlarında anormal beyin aktiviteleri saptamıştı. Bu kaza sonrası ortaya çıkmış ve bugüne kadar ki hiçbir veri ile uyuşmamaktaydı. Sonuçta Doktor hastanın bu şekilde bir süre daha kalmasına karar verdi.

Saat 12.30 olmuştu. Zeynep yemek için ikinci kata çıktı. Ceyhun yemeğini çoktan almış masada onu bekliyordu. Zeynep bir yandan yemeğini alırken bir yandan Ceyhun’a baktı. Ceyhun 38 yaşında, üssün güvenliğinden sorumlu bir binbaşydı Zeynep onun sicilini okumuştı. Askere Sat komandosu olmak için katılmış ve okulu birincilikle bitirmişti. Diplomasını bizzat Cumhurbaşkanı’nın elinden almış, hızlı karar verme yeteneği ve azmi ile iyi bir Sat komandosu olmuştu. Hayatında her şey Ege’de gerçekleşen bir operasyona kadar iyi gitmişti Operasyon da yakınında patlayan mayın sonucu sol kolunun neredeyse tamamını kaybetmişti. Doktorlar hayatta kalmasını mucize olarak açıklıyorlardı. Kol ameliyatı beş saatten fazla sürmüş, sonuçta mikro genetiğin ilk örneğini taşıyanlardan biri olmuştu. Hastaneden çıktıktan sonra kolu ile her şeyi yapabiliyordu yalnızca uzman bir göz yakından gerçeği görebilirdi. Her şeye rağmen time geri dönemedi eski başarılarından dolayı orduda kalmasına izin verildi ve karacı olarak görev yaptı.

“Az yemek almışsın” dedi Ceyhun

“Biliyorsun yemekle aram yoktur” diye karşılık verdi

Zeynep

“Ne zaman sorularıma yanıt vereceksin?”

Biliyorsun neredeyse bir yıldır buradayız ve ne zaman bu kutudan çıkabileceğimizde belli değil”

Evet diye içinden geçirdi Zeynep. Binbaşı haklıydı buradan

ne zaman çıkacakları belli değildi belki iki sene sonra belkide beş kim bilirdi.

“Tamam, pes ediyorum” diye karşılık verdi. “Bugün şanslı günün ne bilmek istiyorsun?”

Binbaşının gözleri birden keskinleşti. Yüzünde gizli bir gülümseme belirdi. Bu anı çok uzun zamandır bekliyordu.

“O zaman birinci sorum. Neden böyle bir üsse ihtiyacımız var?”

Zeynep derin bir soluk aldı. Uzun bir cümleye başlayacağı zaman hep böyle yapardı.

“2012 yılında Çin’in Uygur özerk bölgesinde yaşayan Doğu Türkistan yöneticilerinden yaklaşık 80 tanesi aileleri ile birlikte Türkiye’ye kaçırıldı. Çin hükümeti onları öldürmeyi planlıyordu böylece bölgenin yönetimini kolaylıkla ele geçirebileceklerdi. Kaçtıklarını anladıklarında da iş isten geçmişti. Tabii tepkileri sert oldu. Türkiye’yi kendi iç işlerine karışmakla suçlayıp, elçilerini geri çektiler.”

Binbaşı olayı çok iyi hatırlıyordu. Zeynep binbaşının bu büyük kaçıışı planlayan ekibin içinde olduğunu bilemezdi. Her şey çok hızlı gelişmişti. Çin’deki ajanlarımızın acil kodu ile geçtikleri mesaj alındıktan sonra plan yapılmış ve yaklaşık 200 Doğu Türkistanlı Çin in gözleri önünde bölgeden çıkarılmıştı.

“ve sanırım sonra olanları hatırlıyorsun” diyerek sözlerine devam etti Zeynep.

“Evet” diyerek karşılık verdi binbaşı. İstanbul Çengelköy’de hükümete ait gizli bir çiftliğe yerleştirildiler. Emirlerine hizmettiler ve güvenlikleri içinde özel bir tim verildi.

“Doğru dedi” Zeynep ve yine hatırlayacağım gibi öldürüldükleri güne kadar burada yaşadılar.

“Öldürüldüler mi? Ben onların bulaşıcı bir hastalıktan öldüklerini biliyorum.”

“Tam olarak Kanamalı Kongo gribinden öldüler ve maalesef biz neler olduğunu anladığımızda çok geç olmuştu. Devam etmeden önce sana biraz bilgi vereyim. Bilirsin her ırk kendine ait özellikler taşır. Bunlar saç ve ten rengi olabileceği gibi DNA yapıları da kendilerine ait özelliklere sahiptir. Mesela Yahudiler Aids’e karşı bağışıklığa sahiptirler ve bu hastalık onlara zarar vermez sadece taşıyıcı olurlar.”

“Bunu bilmiyordum” diyerek karşılık verdi binbaşı.

“Evet, bunun gibi Doğu Türkistan’da yaşayan insanlar da genetik olarak Kanamalı Kongo gribine karşı bağışıklığa sahiptirler.”

“Bir saniye” diye lafa girdi binbaşı. “Bir şey mi kaçırdım? Az önce hepsinin bu hastalıktan öldüklerini söylemiştin.”

“Evet, aynı sebepten öldürüldüler diyorum. Tamam, daha fazla seni merakta bırakmayayım. Onları öldüren bu hastalıktı ama aslında sebep değişime uğramış bir virüstü yani üretilmiş bir virüs. Hava yolu ile yayılıyor ve solunum ile insanlara bulaşıyor. İnsan vücuduna girdiğinde önce Kanamalı Kongo gribine karşı bir direnç olup olmadığını kontrol ediyor ve eğer yoksa kendi kendini imha ediyor ve idrar yolu ile vücuttan atılıyordu. Ama eğer bir direnç ile karşılaşırsanız direnci yok ediyor ve içerisinde barındırdığı virüsü etkin hale getiriyordu. Bu sayede sadece Doğu Türkmenistan halkı öldürülmüş oldu. Bölgede görevli ne bir hizmetli nede özel tim elemanı ölmedi. İlk ölümler başladı başlanmaz bölge karantinaya alınıp idrar ve kan örnekleri almasaydık bugün bunları öğrenemezdik. Karantina kararından kırk sekiz saat sonra yapılan tüm tahliller temiz çıktı. Ortada hastalıktan iz kalmamıştı. Her şey başladığı gibi aniden bitti.”

“İnanılmaz diyebildi” binbaşı

“Tabi hükümetimiz olaydan Çin hükümetini sorumlu tuttu ama elimizde onların yaptığına dair delil olmadığından bir şey yapamadık. Tüm bu olaylardan sonra Meclis özel olarak basına kapalı şekilde toplandı. Alınan kararlardan bir tanesinde gelecekte böyle bir olayla bir daha karşılaşmamak için bir araştırma merkezi kurulmasıydı.”

“Peki” dedi binbaşı “ikinci sorum. “Burada üs kurmamıza neden izin verdiler yani Ukrayna hükümeti için burası çok değerli olmalı.”

“Benimde sonradan öğrendiğim bilgilere göre bu fikir İleri Teknolojiler Vakfı başkanı Çağatay’dan çıkmıştı ve onun ısrarcı tutumu olmasaydı bugün bu üste çalışıyor olamazdık.”

“Böyle bir projenin ona verilmesine şaşırdım yani hastalıkla ilgilenen birçok vakıf varken neden ona bu projeyi vermiş olabilirler ki?” diye ekledi binbaşı

“Aslında vermediler. Toplantıya davet edilmişti ve sadece o böyle bir üssün yaşamdan uzakta hatta kutuplarda kurulması gerektiğini savundu. Çünkü herhangi bir kaza olasılığına karşı virüsler serbest kalırsa yüz binlerce hatta milyonlarca insan ölebilirdi. Tabii onu dinlemediler ve ne kadar haklı olduğunu kötü bir tecrübe ile öğrendiler. 2014 Konya ovasında kıyamet günü. Gazeteler böyle yazmıştı. 3500 hektarlık alan yok olmuştu. Tabii kimse gerçekte oranın bilerek yakıldığını bilmiyordu. Ovanın ortasına kurulan ilk üste kaza olmuş ve şans eseri sadece bitkisel virüsler dışarı yayılmıştı. Sonuç tam bir yıkım olmuştu. Araştırmalar bölgede en az 1000 yıl boyunca bitki türü yetişmeyeceğini öngörüyor. Tabi bu hikâyenin bir kısmı diğer tarafta Ukrayna hükümetini ikna etmek var. İlk araştırmalar kutuplarda elverişli birkaç üs belirlendi. Ancak ilgili devletlerden hiçbiri antlaşmaya yanaşmadı.” dedi ve yemeğine baktı Zeynep. “Artık biraz yesek mi?”

Binbaşının burada öğrendiği birkaç şey varsa onlardan biride Zeynep ile tartışılmayacağıydı. Yemeğinden bir kaşık aldı ve öğrendiklerini hazmetmeye çalıştı. Onun gibi birçok şey görüp yaşamış biri için bile yenilir yutulur şey değillerdi. İkisi de yemeklerini bitirdikten sonra Zeynep kaldığı yerden konuşmaya devam etti.

“Vakıf başkanı Çağatay önce sivil yolları sonrada hükümetin arabuluculuğunu kullandı ancak Ukrayna hükümetini ikna edemedi. Tam 3 yıl süren çabalardan sonra artık pes etmek üzereyken şans ona güldü.”

“Ne oldu” dedi binbaşı.

“Ukrayna hükümeti bir antlaşma yapmak üzere adamlarını yolladı. O gün Çağatay adamları karşısında görünce çok şaşırmıştı. Sonradan anlattığına göre artık havada Noel babayı görse artık şaşırmazmış. Tabii gerçeklerin ortaya çıkması uzun sürmedi. Sovyetler birliği dağılıp Ukrayna bağımsızlığını ilan edince iki ülke arasında Kırım bölgesi üzerinde antlaşmazlık çıktı. Her iki tarafta bölgenin kendisine ait olduğunu iddia ediyordu. Sonuçta taraflar geçici bir antlaşma yaptı. Yapılan antlaşma ile 2007 yılına kadar on yıl boyunca bölge Ukrayna hâkimiyetinde kalacaktı. Antlaşma bitmesine yakın iki ülke arasında gerilim yükseldi ve Rusya alt meclisi Duma antlaşmanın uzatılmaması yönünde karar verdi. İki ülke savaşın eşiğine gelmişken araya Türkiye girdi. Kırım’ın özel bir durumu vardı. Osmanlı devleti gerileme döneminde Küçük Kaynarca antlaşması ile bölgeyi Ruslar’a bırakmıştı. Antlaşmanın bir maddesi, Ruslar bir gün bu bölgeden çekilirse hâkimiyetin tekrar Osmanlı devletine geçeceği yönün-

deydi. Yani Osmanlı’nın mirasçıları olarak bizler bu bölgede hak iddia edebildik. Tabii hükümetimiz hiçbir zaman bu yönde bir talepte bulunmadı. Bildiğim kadarıyla taraflar arasında bu sefer yirmi yıl sürecek bir ara antlaşma yapılmasını sağladık. Antlaşmanın 2027 yılında tekrar biteceğini hatırlayan Ukrayna hükümeti onların yanın yer almamız karşılığında bu üssü bize kiralamayı teklif ettiler. Bizde kırk dokuz yıllığına bu teklifi kabul ettik.”

“Sanırım bugünlük bu kadar yeter” dedi Binbaşı “Sana dondurmalı tatlı ısmarlayayım mı?”

Tatlısını yedikten sonra Zeynep saatine baktı. Klasik Swatch saati ona kardeşinden hediye idi ve 14.00 ü gösteriyordu. “Ben artık gitmeliyim” dedi. “Yapmam gereken işler var.” Üst katta bulunan revire çıktı. Kapıda onu Doktor Sevgi bekliyordu.

“Hastanın durumu nasıl?” diye sordu.

“Aynı” diye cevapladı doktor ve ekledi “Derin uyku hali devam ediyor. Hayat destek ünitesinden karışık sinyaller alıyoruz. Bir bakması için Hakan’ı çağırdım sanırım birazdan burada olur.”

“Tamam” dedi Zeynep. “Gelişmelerden beni haberdar et” Zeynep gittikten yaklaşık on beş dakika sonra Hakan geldi. “Hastamızın nesi var diye sordu?”

Sevgi’de “Uyanmıyor” diyerek cevap verdi.

“Ben hayat destek ünitesini sormuştum” dedi Hakan güler. Gülümseyerek karşılık verdi Sevgi.

“Ekranda görülen sinyaller her zamankinden farklı belki sen anlayabilirsin” dedi.

Hakan hemen kolları sıvadı. Yanından hiç ayırmadığı en son teknoloji ürünü 150 gramlık Sony Vaiosundan çıkan kabloları hayat destek ünitesine bağladı. Görebildiği kadar sistem düzgün çalışıyordu o zaman bu sinyallerin anlamı neydi? Birden sinyaller tanıdık geldi. Üs müdürü Prof. Dr. Uğur kendisinden bir proje için destek istemiş oda özel bir yazılım kodlamıştı. Bu yazılıma giren sinyallerde bu gördüklerine benziyordu. Ama diye düşündü o sinyaller sonuçta 3 boyutlu görüntülere dönüşmüştü. Peki ya bunlar da dönüştürülebilir miydi?

“Ulak, benim 1093 nolu dosyayı, hayat destek ünitesine aktarır mısın” dedi.

Ulak’tan “işlem tamamlandı” diye yanıt geldi.

Hakan. Vaiosunun birkaç tuşuna bastı ve yazılımını çalıştırdı. Haklıydı hayat destek ünitesindeki sinyaller, görüntülere dönüşmeye başlamıştı. Ekranda bir yüzey belirdi. Ancak şeklin ne olduğunu tam çıkaramıyordu. Tekrar Ulak’a seslendi.

Ulak “bu görüntüyü al ve hafızadaki nesneler ile karşılaştır.”

Birkaç saniye sonra yanıt geldi.

“Görüntüler bulunduğunuz odanın tavanıyla %99.8 uyumlu” dedi Ulak

Tavan mı? Hakan’ın aklı karışmıştı. Hastanın beyninden sinyaller geliyor ve bu sinyaller incelendiğine yattığı odanın tavanı ortaya çıkıyor. Tüm bu olayların anlamı ne diye düşündü. Kesinlikle daha fazla veriye ihtiyacı vardı.

“Ulak, Hayat destek ünitesine bağlan ve sinyallerin nereden geldiklerini ve beynin hangi bölümleri arasında dolaştığını bul. Detaylı raporu bana sesli mesaj olarak gönder”

“Peki, Hakan” dedi Ulak.

Birkaç ayarlama daha yaptıktan sonra Hakan odadan çıktı. Gelecek olan raporun içeriğini düşünerek kendi odasına doğru yola koyuldu.

Odasına girdiğinde ekranda bir adet sesli mesajı olduğunu dair bir uyarı vardı. Sistemin ne kadar hızlı çalıştığına artık şaşırıyordu.

Mesajı dinlemek üzere konsol da ilgili düğmelere bastı.

“67 numaralı odada yatan hastaya ait rapor. Alınan sinyaller Beynin alın kısmından başlıyor. Daha sonra Kafatasının arka kısmında bulunan hafıza bölümü üzerinde bir alanda toplanıyor. Bu bölge üzerinde yapılan incelemeler sinyallerin toplanan bölge üzerindeki alanı yok ettiğini gösteriyor. Yapılan inceleme bölge üzerindeki nöronların yok edilebilmesi için sinyallerin %100 uyumlu olarak toplanması gerektiğini gösteriyor. Alan üzerindeki en son incelemeler; sinyallerin gücü ve bölgede kalan nöronlar dikkate alınırsa 5 saat 42 dakika sonra bölgenin tamamen yok olacağı yönünde. Raporun düzenlenme saati 17.21” mesaj bitmişti.

İşte diye içinden geçirdi Hakan bir bilmece daha.

“Ulak bana Dr. Sevgi’yi bağla”

“Sana nasıl yardımcı olabilirim? Hakan” dedi Sevgi

“Hasta ile ilgili tüm gelişmeleri öğrenmek istiyorum. Bu çok önemli”

“Peki” dedi Sevgi. Ne olduysa hastası çok ünlü olmuştu. Kendi işlerine dönen Hakan saatin nasıl geçtiğini anlamadı taki Sevgi’nin sesini duyana kadar.

“Hasta öldü” demişti Sevgi. Ne olduğunu anlamamıştı has-

tası birden ölmüştü hayat destek ünitesi de onu doğruluyordu.

Hakan’ın aklına sadece bir soru geliyordu sormak içinde fazla beklemedi.

“Saat kaçta öldü”

“Tam olarak 23.03 de” dedi Sevgi “neden? önemli mi?” diyede ekledi.

Hakan hemen toplama yaptı. 17.21 de gelen rapor ve 5 saat 42 dakika kalan hafıza bölgesi. Sonuç 23.03’ü veriyordu yani hastanın ölüm zamanını.

Birden kafasında anneannesinin anlattığı hikâyeler uçmaya başladı. 14 yaşına kadar ona anneanesi bakmış ve ona her gece hikâyeler anlatmıştı. Bunlardan biri de kader ile ilgiliydi. Alın yazısı diye düşündü acaba kafatasının ön tarafından alınan sinyallerin anlamı bu muydu? Peki ya hafıza bölümünde yer alan bu alana ne demeli milyonlarca olasılık varken sadece %100 uyumlu sinyaller gelirse alan yok oluyordu.

Bunun olabilmesi için insanın yaşadığı her şeyin bu alanda önceden kayıtlı olması gerekirdi. Yani anneannesinin ona anlattığı gibi her insanın kaderi önceden belliydi? Ve asıl en önemlisi o kaderin yolunu mu keşfetmişti?

Ceyhun K.

(<http://scifi.blogcu.com> adresinden alınmıştır.)

MIKROP

Mustafa Yelkenli

MIKROP

Ay’ın karanlık yüzü uzun, çok uzun yıllardan sonra ilk kez aydınlandı. Havada asılı duran uzay gemisinden yayılan ışık boşlukta bir ışık parlaması yaptıktan çok kısa bir süre sonra gökyüzü yeniden karanlığa gömüldü. Ay’ın karanlık yüzü çok uzun yıllar boyunca süren simsiyah örtüsüne büründü yine.

Geminin içi aydınlıktı. Buna rağmen dışarıya ışık sızımıyordu. Çıplak gözlerle uzay gemisinin fark edilmesi olası değildi. Dünyadan bu bölgeye araştırmacı uydu göndermek de kimsenin aklına gelmediğinden uzay gemisinin varlığından haberdar olmak daha uzun bir süre olanaksızdı. Gemiye yönetenler yine de sıkı önlemler almakta duraksamıyorlardı.

Elindeki bardağı masaya koyan ve hareketleriyle buyurucu olduğu anlaşılan uzun boylu adam sandalyeye oturduğunda yüzünü hemen arkasında ışıldayan panoya çevirdi. “Rapor” diye yumuşak bir ses tonuyla seslendi. Ekran bir iki saniye içinde istenileni farklı işaretlerle yansıttı. Ekrandaki yazılanları mırıldayan adamın gözlerindeki kızılık gittikçe koyulaşmaya başlamıştı. Memnuniyet, mutluluk ve verilen görevin başarılı olmasından gelen bir rahatlamanın ifadesiydi gözlerinde gittikçe artan kızılık.

“Yapılan araştırmalar ve incelemeler sonucu yaşayabileceğimiz bu gezegeni bize uygun bir hale getirebilmemiz için buradaki zeka sahibi yaratıkların doğa ve çevreye zarar vermeksizin ortadan kaldırılabilmesi için değişik yöntemlerin incelenmesi sonuçlanmış, bunun için gereken önlemlerin alınması son aşamaya gelmiştir.

Laboratuar araştırmalarıyla tutsak deneklerden elde edilen bulgularla en uygun yöntemin bu yaratıkların bağışıklık sistemlerini yok etmek olduğu saptanmıştır. Temiz ve çevre dostu bir yöntemle...”

Bir süre sonra gözleri tamamen kıpkırmızı olan adam mırıldanmayı keserek ekrandaki uzun işaretlerden oluşan yazıların hepsini dikkatle incelemeye koydu. Adamın gözlerindeki artan kızılık gibi yanaklarındaki yeşilimsi ton da giderek belirginleşmişti. Başını panodan çevirerek arkasında duran masanın üzerindeki bardağı eline alıp dudaklarına götürdü. Odadan çıkmaya hazırlandığında uzun yıllar sürdüren araştırmalarının sonuna gelmesinin verdiği başarı ve gururdan yüzü aydınlanmış, yanaklarındaki koyu yeşillik açık ve parlak bir hal almıştı. Alnındaki çıkıntılar da eskisi gibi gerginlikten bitişik değildi.

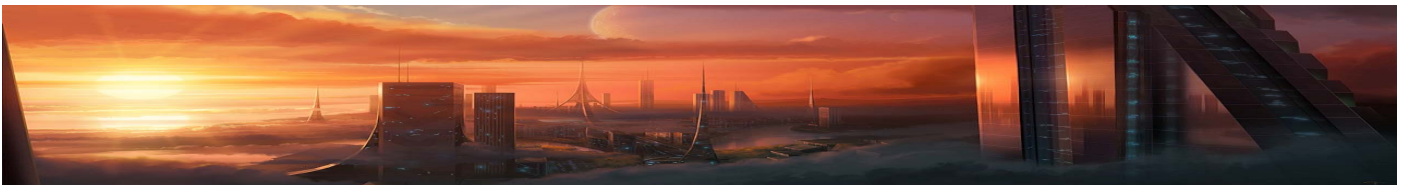
“Şimdi bu mutlu haberi hemen iletmek gerekiyor” diye düşündü. Kafasında bir çırpıda yaptığı hesaba göre çok uzun yıllar sonra ancak bu gezegeni oturur hale getirebileceklerdi. Kendi soyu buraya geldiğinde yaşamlarını tehdit edebilecek diğer canlılar en azından tehlike olmaktan çıkmış olacaktı.

“Şimdi iş zamanı” dedi yüksek sesle.

Odadan dışarıya çıkınca bir kez daha gerisinde parlayan panoya baktı. Ekranda iri harflerle operasyonun kod adı yazılıydı : AIDS

Mustafa Yelkenli

(www.bilimkurgu.cjb.net adresinden alınmıştır.)

YENİ ARZ'IN KALKANI

Afşar Çelik

YENİ ARZ'IN KALKANI

- Bu bilginin ne kadar hayatî olduğunun farkında mısın?
 - Eeeee! Evet efendim.
 - İstasyondan gelen astronotla bir de ben konuşmak istiyorum. Bütün tıbbî / psikolojik testlerden geçti değil mi?
 - Evet efendim, kesinlikle.
 - Yani konuşmanın bir yerinde “Tanrı’yı işittim!” diye haykırarak boğazıma yapışmasın?
 - Hayır efendim.. Gördüklerinden biraz sarsılmış ama hepsi o...
 - Güzel... Şimdi gidip şu kahramanla bir konuşalım...

Dağ gölüne bakan odada astronot gözlerini kapatmış, uzayın karanlığını hayal ediyordu. O tehlikeli , bir o kadar da özgülükle dolu çekimsizlik duygusuyla uzayda yaptığı yürüyüşleri.

Dünya denen mavi kürenin hem günü hem geceyi yaşayışını görmek... Karanlık taraftaki şehir ışıklarını zor da olsa seçebilmek...

O mutlak karanlığın içindeki mutlak soğukluk... Bir karıştan daha ince bir elbisenin altında nefes almak... Ve içinden nelerin çıkıp geleceğini bilmeksizin uzayda süzülme. Milimetre büyüklüğünde parçacıkların bir mermi gibi bedenini delebileceğini düşünmek, nefesini kesiyordu.

Düşünceleri, kapısının vurulduğunu işitmesiyle dağıldı.

- Astronot KURTOĞLU... Değil mi?
 - Evet... Peki ya siz? Siz kimsiniz?
 - Ben NASA Ortak Projeler Güvenlik Şefi Roger POLLACK. Bana göreve çıktığınız gün başınıza gelenleri bir daha anlatır mısınız?
 - Raporumda vardı, hepsi?
 - Raporunuzu okudum...
 - Ayrıca raporumda yirmi dakikalık bir hafıza kaybı yaşadığınızda not edilmiş olmalı?
 - Bakın.. Raporunuzu baştan sona okudum ama bir de sizin ağzınızdan dinlemem gerekiyor. Lütfen anlayış gösterin...
 - Bakın... İnanın bana söyleyebilecek başka bir şeyim yok. POLLACK, cebinden bir kalem çıkardı.
 - Kalemin tepesine doğru bakar mısınız lütfen?
 Kalemin tepesinde parlayıp sönen ışık Astronotun gözlerini aldı. POLLACK cebinden bir mendil çıkarıp, astronota uzattı:
 -Normal bir tepkidir, kaynak alması gibi ama onun gibi zararlı değil.
 -Bu neydi?
 Küçük bir yalan dedektörü. Retinadan ve gözün açısından beyindeki elektirik dalgalarının anlık olarak belirliyor.
 -Güvenilir midir?
 - Bu soruyu sorarak aslında bana güvenilir olduğunuzu gösterdiniz. Hata yaptığı da olur ama... Aslına bakarsanız Astronot... Sizi buna benzer bir uygulamaya sokmak için izninizi almaya geldim.
 Astronot biran gerildi. Şakağından bir damla ter süzüldü:

- Yalan söylediğimi mi düşünüyorsunuz?
 - Bakın.. Projeye alınma sebeplerinizden biri sadakatin sizin için tartışılmaz olduğuna duyduğumuz güven. İnanın bana bu sadece teknik bir ayrıntı. Beklediğimiz bilgilere ulaştığımızda artık serbest olacaksınız..
 - Ne yani?! Şimdi hapis miyim?
 - Lütfen... Elbette hayır ama güvenlik açısından kontrol etmemiz gereken son bir nokta var.
 Astronot bunu inandırıcı bulmadı. Arkasını döner gibi yapıp ani bir tekmeyle güvenlik şefini bayılttı.

Kapının içeriden açılabilirdiğini gördüğünde şaşırды ama gene de binadan kaçması gerektiğini düşündü.

Önüne çıkanlar ona engel olmağa çalışmadı.

Yinede bir dakikan az bir zaman içinde alarmlar çalışmağa başladı ve işittiği son ses:

“Lazer güvelik ağı G koridoru 1” oldu.

Gözlerini açtığı anda başucunda güvenlik şefi ve onun âmiri olduğu her halinden belli olan dazlak bir adam duruyordu.

- POLLACK! Bak konuğumuz gözlerini açtı. Sizden özür dileriz Astronot KURTOĞLU.

Astronot ellerinin serbest olduğunu gördüğünde bir kere daha şaşırды.

- Sizi tutuklu olmadığınıza nasıl ikna edeceğiz bilemiyorum ama bunu bir de benim denemem gerektiğini düşündüm.
 - Siz.. Siz kimsiniz?
 - Benim adım önemli değil. POLLACK’ın âmiri olduğumu bilin yeter. Bu arada.. Dosyanızı dikkatle ben de okudum. NATO görev güçlerinde çalışmışsınız, çeşitli yerlerde, doğru mu?
 - O dosyalarda yanlış bir şey olacağını sanmıyorum
 - Amirlerinize duyduğunuz güven örnek bir davranış. Bütün Türk subayları böyle midir?
 - Buraya Türk ordu felsefesini tartışmaya geldiğinizi sanmıyorum ama bizde disiplin sadece orduya has bir erdem değildir.
 - Şüphesiz!
 POLLACK gülümsüyordu.
 - Lütfen bana artık, tam olarak ne bilmek istediğinizi söyler misiniz?
 - Ehhh! Madem buraya kadar geldik... Yalnız.. Sizden tam bir sessizlik için yemin etmenizi istemek mecburiyetindeyim, astronot.
 - Ben bir astronotum ve her şeyden önce askerim!
 - Bunu biliyoruz ve saygı da duyuyoruz ama .. Keşke size yapmak istediğimiz işlemten sonra “hatırladıklarınızı” unutturabilecek bir tekniğimiz olsaydı.
 - Hatırlayacağım şeyler o kadar mı “kötü”?
 - “Ahlâkî” açıdan kesinlikle hayır ama güvenliğimiz açısından evet...
 - Ya hipnoz?
 - Bu uygulayacağımız teknik hipnozun ikizi gibi. Şu var ki

sevgili yardımcımın düşüncesizce uyguladığı yalan testi o anıları “kazınmamak” üzere bilinçaltınıza kazıdı ve onları örten kabuk bir kere çıkarıldığında...

- En berbat anılarımla bir ömür boyu yaşamak mecburiyetinde kalabilirim?

- Daha edebî ifade edilemezdi, evet. Ama siz Türk’lerin Kore’de gösterdiğiniz dayanıklılık hâlâ askeri okullarımızda, psikolojik harp derslerinin en ilginç konusudur.

- Eh! Umalım ki dedelerimin gösterdiği dayanıklılığa sahip olayım?

- Öyleyse sizi teste sokmamıza bir itirazınız yok?

- Lütfen bana oyun oynamayın.. Bu işe gönüllü olmasam da testi uygulayacaksınız ama gönüllü bir denek her zaman daha rahat zihnini açar. Yanılıyor muyum?

- Açık sözlülük de millî özelliklerinizden midir?

- Emin olabilirsiniz...

- Her neyse, işbirliğiniz için şimdiden teşekkürler...

....

Astronot, başına elektrotlar bağlanırken rahat görünüyordu. “Kafanı düşüncelerden uzaklaştır...”

....

İstasyonun dışına çıkaklı fazla olmamıştı. Güneş panellerinden birini tamir ediyordu.

İşi tahmininden erken bitmişti. Gene de istasyona hemen girmede. Dünyayı seyretmeyi seviyordu. “Burada yükseklik korkusunun olmaması ne tuhaf? Oysa Everest’te yukarıdan bakıyorum. Şu karanlığın ortasında... Aman Allah’ım! Mas-mavi bir küre, masmavi! Onun üzerinde ailem yaşıyor!”

Bu son düşünceyle tüyleri diken diken oldu. “Ne kadar korumasız! Sadece istasyon büyüklüğünde bir meteor... Neler yapmaz ki?!”

Bir şey yapabilecekmiş gibi istasyona dönmek için davrandı. Servis kapısına doğru kendini çektiğinde kapıya yetişemediğini fark etti. Bağlantı kablosu vücuduna dolanmıştı. Göbek kordonuyla boğulan bebekler aklına geldi.

Dolan kordonu çözmek için kendi çevresinde dönmeğe çalıştığında istasyonla güneş arasında bir “kırılma” alanı takıldı gözüne. Başlığındaki telsizi kullanıp durumunu bildirmek istediğinde kırılma alanında bir ışık parlaması bütün görüşünü kapattı. O anda kendini kaybetti.

....

“Dışarıda” gelen bir sesle serin bir karanlığa doğru kayd: “Şu anda uzay yürüyüşünün karanlık bölümüne giriyoruz...”

....

Kendine geldiğinde, nereden geldiğini anlayamadığı ışıklarla aydınlatılan loş bir odadaydı. Yattığı yerden serbestçe kalktı. İlk yaptığı iş başından yaralanıp yaralanmadığını, bilincinin yerinde olup olmadığını kontrol etmek oldu. Elips şeklinde küçük bir açıklıktan uzayı görebiliyordu. “Dünyayı birkere daha görebilmeyi ne kadar isterdim...” Yörüngeden o mavi küreyi seyrettiği anı hatırlayınca tuhaf bir sahiplilik sardığı benliğini.

Gene nereden geldiğini anlayamadığı bir ses odayı doldurdu:

“Kalkan organik bütünlük ve sağlık kontrolü olumlu. Organizma : Homo sapiens. Yeni Arz riskli mutasyon seviyesi 0,23. Psikolojik saldırganlık indeksi: Sıfır.”

....

Kendisi hakkındaki bu tür bilgileri şaşkınlıkla dinledikten sonra, sorular ağzından kendiliğinden döküldü:

- Bir dakika! Burası neresi!? Siz kimsiniz? Beni ne hakla burada tutuyorsunuz?! Kontrol merkezimle temasa geçmek istiyorum!

Kısa bir sessizlik girdi araya.

- Astronot KURTOĞLU! Burada isteğiniz dışında tutumlu-yorsunuz. Yeni Arz Koruma Kalkanı Komuta Kontrol Merkezindeyiz...

- Benim böyle bir merkezden haberim yok! Hangi ülkenin ordusuna mensupsunuz!? Dost olup olmadığınızı nereden bilebilirim?

O sırada konuşa başka bir sesle kesildi.

“Yeni Arz tehdit unsuru yaklaşma menzilinde. Risk seviyesi : Dokuz. İyonlaştırma seviyesi : 7 ve yükselmekte. İyonlaşma sıçraması için güç kaynakları hazır!”

Odanın duvarlarından biri açılarak büyük bir ekran haline geldi. Ekranda bir meteor belirdi. Meteorun üstünde üç ışın görünüyordu.

Büyükliğini kestirmek imkânsızdı.

Ekranın köşesinde ise... Mavi bir küre görünüyordu.

“Olamaz! Dünyaya bu kadar yakın mıyız?”

“İyonlaştırma kilitlenmesi tamamlandı. Tehdit, iyonlaştırma yüklenmesi başlatıldı. Atmosfer dışı iyonlaştırma kalkanları devrede...”

Metetoron büyüklüğünü tahmin etmeğe çalışırken yörüngede dolaşan istasyon görüntüye girdi. Uzaklık hakkında bir fikri olmadığı için meteorun büyüklüğünü kestiremiyordu. Buna rağmen istasyonun dörtte biri kadar bir meteorun çarpma etkisini aklına bile getirmek istemedi.

Bir de böyle bir meteoru durdurabilecek güç kaynağının dünyada hiçkimsede olmadığını düşündüğünde nefesi kesilir gibi oldu.

Meteorun dış yüzeyinde gözle görünür bir değişim başlamıştı . Aynı anda ekran ikiye bölündü ve atmosferin dış tabakalarında kuzey ışıklarına benzer renkli tabakalar belirmeğe başladı.

Meteor ışın tabakalara çarptığında aynı ses tekrar işitildi:

“Tehdit iyonik titreşimi arttırıldı. Çarpışmanın birinci aşaması gerçekleştirildi. İkinci aşama için hızlandırıcı ışınlar kilitlendi.”

Ekrandaki meteor göz kamaştırıcı bir kor haline gelmişti.

“Üçüncü aşama için hazırız. Tehdit kalkana çarpıyor!”

Meteor, en içteki ışın tabakasına çarptığında kör edici bir patlamayla parçalandı. Parçaların bir kısmı uzaya yayılırken

bir kısmı dünya atmosferinden aşağı süzülür.

-Nasıl? Ama nasıl yaptınız?

“Tehdit parçalarından numune alındı. Seçilmiş bir parça...”

Astronot KURTOĞLU uzay yürüyüşünde gözlerini kamaştıran ışığa benzer bir ışıkla kendinden geçti.

....

“Bütün radyo teleskoplara öncelikli erişim istiyorum! Astronotun hafızası yüklenecek, ona göre! Kazayla ilgili yönlendirme yapılınsın. Bunları tekrar hatırlamasını istemiyorum! Anlaşıldı mı?! O “kalkan” mekanizmasını muhakkak bulmamız lâzım! Hafıza kontrolü için anahtar kelime yüklendi mi? Güzel...”

....

Astronot kendine geldiğinde başında gene POLLACK vardı.
- Kendinize geldiğinize sevindim. Kazayla ilgili ayrıntıları başarılı şekilde aldık, işbirliğiniz için teşekkürler. Artık

muhtemel arızalar için daha fazla bilgimiz var.

İstasyonumuz güneş lekeleri için bir “kalkan” olabilecek mi?
- Şüphesiz, kazadan hemen sonra arkadaşlarım beni kurtarıp gerekli ayarlamaları yaptılar panellerde.

POLLACK çok daha rahatladığını belli ederek:

-Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum astronot. Yıllık iznimde ülkenizi ziyaret etmek isterim!

Astronot yorgunca başını salladı.

Oda boşaldığında cebindeki gizli bölmeden bir şey çıkardı. Odanın ışığında zümrüt gibi parlayan bir kristal parçasını elince çevirirken, eskisinden daha berrak hatırladığı o odayı ve son sözleri düşünüp gülümsedi :
“Seçilmiş bir parça...”

Afşar Çelik

(www.dusuncetarlasi-afsarcelik.blogspot.com adresinden alınmıştır.)

AY ÇEKİRDEĞİ

Biröl Günseren

AY ÇEKİRDEĞİ

Son zamanların en popüler tatil beldelerinden birisi olan Ay Çekirdeği Oteline doğru yola çıkmak için son hazırlıklarımı tamamladım. Yol boyunca ihtiyacım olacak malzemeleri uzay aracıma yüklemiştim. Geriye bir tek, sıkılmadan zaman geçirebilmem için gerekli olan sabit diskimi ayarlamak kalmıştı. Yıllardır yoğun bir şekilde çalıştımdan neredeyse tatilin nasıl bir şey olduğunu bile unutmuşum. Yanıma önemli bir şey almayı unutacağımdan korkuyordum. Stüdyo tipi evimde, bilgisayarımın başında yapmış olduğum listeyi sırasıyla bir kez daha kontrol ettim. Gerçekten de geriye bir tek sabit diski ayarlamak kalmıştı. Yıllardır bakmak isteyip de bakmadığım ne kadar çok şeyin biriktiğini fark ettim. Okumak isteyip okuyamadığım kitaplar, izlemek isteyip izleyemediğim diziler ve filmler, görmek isteyip de bir türlü gidemediğim yerlerin tanıtımları vs vs. Bir an içim sıkıldı. O an aklıma uzun sürecek olan yolculuğuma kolay adapte olabilmek için almam gereken ilaçlar geldi. Yaklaşık 2 haftadır, onları kullanıyordum. Yolculuk öncesi danıştığım, gezegenlerarası adaptasyon sorunları doktorum tarafından verilmiş küçük sevimli haplardı. Eskiden insanlar böyle şeyler içer miydi diye düşünmeden edemedim. Ama fazla sorgulayacak halim yoktu, hapları ağzıma attım, su bardağını kafama diktim ve uyku modülümü açıp, uyku moduna geçtim. Erken kalkacak ve yola koyulacaktım.

Sabah otomatik olarak camların önündeki kepenklerin toplanma sesiyle uyandım. Daha sonra önceden programlandığı üzere önce camların koyu olan renkleri açılmaya başladı, ve en sonunda da sadece en sağdaki cam tamamen pervazından içeri girdi. İçeri giren güneş ışınları ve temiz hava ile çalmaya başlayan hoş bir müziğin eşliğinde, aynanın önündeki sandalyeye doğru süründüm. İşe gitmeyecek olup, uzun bir yolculuğa çıkacağımı idrak etmem gerekiyordu. Zaten o sandalyeye oturur oturmaz kendime gelmem şarttı. Çünkü her ne kadar tıraş sistemi yüzde yüz güvenli bir sistemde olsa da, ani hareketler garanti kapsamı dışında tutuluyordu. Yani tıraş olurken, saat telefonuma bakmak, kapıdakini görmek için kapının üzerindeki ekrana bakmak

gibi lüksleriniz yoktu. Daha önceden belirlenen konumda, sadece aynaya bakarak birkaç dakika geçirmeniz, kusursuz bir tıraş olmanız için yeterliydi. Ancak yoğun bir cilt bakımı yaptırmak isterseniz sıkıntı katsayınızı biraz arttırmanız gerekiyordu. Benim için fazla önemli bir icat değildi ancak bayanların bu icattan önce nasıl yaşadıklarını merak ediyordum. Birkaç dakika bekleyip sorunsuz bir tıraş olduktan sonra, gözüme, yıllardır kullanmadığım için epeyce biriken izin süremi artık değerlendirmek zorunda olduğuma dair İnsan Psikolojisi Bot'undan aldığım 3. kesin uyarı notu ilişti. Bu notun anlamı çalıştığım kuruma zarar vermeden tatile çıkmamın şart olduğuydu. Benim gibi kendini işine adanmış ve fazla sosyal çevresi kalmamış bir insan için bu, bir cezadan farksızdı. Ayrıca günlerce teknolojiye uzak kalacak ve geri döndüğümde-tabii sağ salım dönebilirim-adapte olabilmek için epeyce zorluk çekecektim. Hem tatillerde ne yapıldığını da hatırlamıyordum. Sabit diskimdekiler haricinde başka bir şeyle ilgilenmek de istemiyordum zaten. Hızlı bir şekilde ayı gezdiren Tanıtım Modülü ilginç olabiliirdi belki ama o da zaten topu topu bir kaç saat sürüyordu. Kafamda düşüncelerle, açık camın yanındaki iris tanıma ünitesine gelerek çene koymak için tasarlanmış bölmeye çenemi yerleştirdim. Birkaç saniye içerisinde kimlik kontrolüm tamamlandı. Bunu, açık camın yavaşça kapanması ve dış camların renklerinin kararması takip etti. Uzun süre evden ayrı olacağım için normal evden çıkış prosedürlerine müdahale etmem gerekiyordu. Iris ünitesinin altındaki cam ünitesine şifresini girerek, camların önündeki kepenklerin inmesi ve bir sonraki girişe dek kapalı kalması için komut verdim. Açılan garaj kapısından çıkarak, uzay aracıma yaklaştım ve parmak izi tanıtımından sonra açılan modüle kendime attım. Sabit diskimi de ana bilgisayara bağladıktan sonra alıştığım şekilde tüm ekranları kontrol ettim ve garajın kapısının açılması için panelde yer alan düğmeye bastım. Önümde upuzun ve mavi bir gökyüzü parıldıyordu. Sorunsuz bir kalkıştan sonrada sürüş ile daha fazla ilgilenmeden direkt olarak otomatik pilota geçtim. Zaten rotam bilgisayara kayıtlı olduğundan, herhangi olağandışı bir durum olması haricinde üç günlük bir yolculuk yapacaktım. Kahvaltı hapımı ağzıma aldım, ve

günlük gazetelere göz gezdirmeye başladım. Ve sabah alışkanlığı ile maillerimi kontrol etmek üzere iş mailimi açmaya çalıştım. Ancak giriş yetkim, izinde olduğum için kapatılmış durumdaydı. Bunun Sosyal Psikoloji Alt Birimi olan İnsan Psikolojisi Bot'unun aldığı önlemlerin bir diğeri olduğunu anladım. Ben de hemen bir makale bulup onu okumaya başladım. Bu arada zamanın nasıl geçtiğinin farkına bile varıyordum. Sanki evdeki odamda bir hafta sonu öğleden sonrasında zaman geçiriyormuşum gibi geliyordu. Tam o anda kafamı ekrandan kaldırıp panele bakmamı gerektiren bir sinyal sesi duydum. Hava sirkülasyonu nedeniyle rota değişikliği için gelen bir sinyal ve onu, basınç farklılığı oluştuğu için gemi içerisinde ayarlama yapıldığını haber veren başka bir sinyal izledi. Halbuki herhangi bir farklılık hissetmemiştim, çünkü ısı ve oksijen seviyesi ve hatta yerçekimi bile otomatik olarak ayarlanmaktaydı. Eski filmlerdeki gibi havada uçan, yavaş yavaş taklalar atan insanlar yoktu ama boşlukta olma hissi değişmemişti. Özellikle yoğun bir iş ortamından çıkıp, böyle bir gemide üç gün seyahat edecek olmak, bayağı farklı bir duyguydu. Hoş ve hemen alışma eğiliminde olduğum bir duygu. Güzel bir müzik açıp uyuklamaya başladığımda bütün düşünceler kafamdan bir kelebek gibi uçup gitti. Uyandığımda herhangi bir alerji ve uyum problemi yaşamamak için bir hap daha aldım ve panele hızla göz attım, her şey normal gözüküyordu, eski rotadan ayrılış farkım 15 dakika gibi göz ardı edilebilecek bir süreydi. Normal olmayan tek şey karnımın acıkmış olmasıydı. Bu duygu benim için pek de tanıdık değildi. Genelde yoğun çalışmaların arasında birkaç hap ile idare ediyordum ama şimdi rahatlıktan acıktığımı daha çok hissettirmeye başlamıştım. Ve canım gerçek bir şeyler yemek istiyordu. Bu şekilde giderse stoklarımın yetersiz kalacağını düşündüm. Neyse şimdi bunu düşünmeye gerek yoktu. Gidip dondurulmuş reyonundan yeni bir pizza paketi açtım ve mikro dalga ya atıp bir güzel karnımı doyurdum. Keşke şu yiyeceklerin geri dönüş olaylarını da hap gibi bir şeyle çözselerdi diye düşünürken, dünyanın masmavi gökyüzü içerisinde ne kadar güzel gözüktüğüne bir kez daha tanık oldum. İçimde ondan ayrılmamak için büyük bir heves duydum, ancak çok geçti, yolculuğun neredeyse üçte birlik kısmını bitirmiştım. Geriye kalan kısım da gene benzer şekilde keyifli müzikler dinleyerek, filmler izleyerek, kitaplar okuyarak ve miskinlik yaparak geçti. Unuttuğum huzurlu, sorumluluklardan uzak tatil günleri geri gelmişti, işle ilgili her şey aynen dünya gibi git-gide benden uzaklaşıyordu. Gemi ayın yörüngesine girdiğinde uyukluyordum, sarsıntı ile uyandım ve müthiş manzara karşısında büyüldüm. Dünyadan sadece beyaz ve ufakık gözükken uydu, çok daha farklı idi. Üzerinde senelerden beri yapılan çalışmalar sonucunda yüzeyinde pek çok yerleşim birimi oluşmuştu. Ayın da dünyanın büyük bir şehirden pek farklı olmadığını bir çok yerde görmüştüm ama yakından kendi gözlerimle göreceğimi düşünerek biraz heyecanlandım. Yolculuğumun sonları yaklaşıyordu. Hazırlık yapmam ve toparlanmam gerekiyordu. Tatilimi geçireceğim Ay Çekirdeği Oteli merkezde yer alan oteldi. Çok güzel suni koyları, plajları ve denizi ile 3 büyük havuzu mevcuttu. Mimari olarak değişik bir tarzda inşa edilmişti. Kocaman sütunlar üzerinde güneş gibi kocaman bir yuvarlak üzerinde, küçük küçük çekirdeklere benzeyen ve sürekli döngüsel hareket halinde bulunan odalar. Uzaktan bakıldığında büyük bir ayçiçeğine benziyordu. Odaların döngüsel hareketine bir de, ayın dünyanın etrafında yaptığı yörüngesel hareket zeyen bir hareket de eklenince, tüm misafirler için tamamen aynı manzarayı elde etme imkanı sağlanmıştı. Odalara ve diğer tüm salonlara iniş çıkışlar, bütün hareketleri otomatik takip ederek, konumu belirleyen özel asansörlerle yapılabiliyordu. Son zamanların en popüler Rollerball müsabakalarının yapıldığı büyük bir salon vardı. Ayrıca büyük bir arena şeklinde tasarlanmış bir dövüş sporları ringi ve konserler için özel tasarlanmış bir salon bulunmaktaydı. Ayrıca dünyanın eski doğal tatil ortamlarını sevenler de unutulmamıştı. Ağaç evlerin içerisinde doğa ile baş başa bir tatil günün geçirmek isteyenlerin asansörde ilgili butona basarak bu bölgeye gitmeleri yeterliydi. Asansörün o kadar çok düğmesi vardı ki; nereye nasıl ulaşılacağına dair bilgilere her odadaki rehberden ulaşılabilirdi. Yolculuğun başında tamamen negatif olan enerjim adeta pozitif doğru dönüyordu. Otele yerleşmek için sabırsızlanmaya başlamıştım. Yolculuğun son dakikaları çok zor geçse de hazırlıkları bitirdim ve çantalarımı ve sabit diskimi hazırlayıp beklemeye başladım. Oteli gördüğümde gerçekten büyüldüm. Dev bir ay çekirdeği, güneşe dönmüş kocaman bir cam ve beton yığını. Sürekli hareket ediyor gibi gözüküyordu. Ancak sağdan ve soldan sürekli hareket halinde olan cam kabinler görülebiliyordu. Arabamın otomatik tanıtım sistemi tarafından tanınmasının ardından araba için ayrılan özel bloğun bulunduğu yerden ayrılarak kapının önüne gelmesi ile otelin tam önüne ulaşmam hemen hemen aynı ana denk geldi. Dolayısıyla hiç beklemeden, odama yerleştirdim. Konum itibarı ile odam her ilk gelen kişiye ayarlandığı gibi en muhteşem manzaraya sahip konumda idi. Garajdan odaya geçtiğimde bütün yorgunluğumu unuttum ve gözümü manzaradan alamadım. Odanın içine bakmaya fırsatım bile olmadı. Bulunduğumuz konumdan, tüm deniz, havuz ve salonlar çok güzel bir şekilde gözüküyordu. Arkada ise yemyeşil bir orman uzanmaktaydı. Kendimi serin sulara atmak için karşı konulmaz bir istek duydum. Odaya gelince, çok fazla bir lüksü olmayan sıradan bir otel odasıydı. Ancak incelendiğinde, her türlü masaj ünitelerini mevcut olduğu görülebilirdi. Yemek için herhangi bir yere inmeye gerek kalmıyor, odada her türlü ihtiyaç karşılanabiliyordu. Bunun için sadece yemek seçimlerini ve yeme zamanını, akşamdan belirtmek yeterli oluyordu. Senelerdir tatile çıkmadığım için kendi kendime kızdım. Tüm bu güzelliklerden uzak kalmak büyük bir aptallıktı. Bir duş alıp, spa masajı yaptırdım ve yol yorgunluğumu tamamen unuttum. Spa masajını insanlar yapmıyordu ama olsun gene de çok iyi geldi. Kilavuzlara bakarken bir de Türk Hamamı bulunduğunu gördüğümde şaşırdım. Yıllardan beri hiçbir yerde Türk Hamamı görmemiştım. Ayrıca havada asılı lobutları devirmeye çalıştığın air bowling ve oklarla attığın büyük bir dart oyunu gibi pek çok oyun imkanı bulunuyordu. Hepsini birden yapmak, ve hatta ay gezisine çıkmak bile istiyordum. Kendime bir plan yaptım, hiçbirini kaçırmamak için bu şarttı. Ve hemen harekete geçtim. İlk olarak Ayçekirdeğinin dış yüzeyinde yer alan Rollercoaster ile başladım. Ardından ay turunu tamamladım. İlk gün için bu kadar yeterliydi. Odama dönüp uyuduğumda saat sabahın erken saatleri idi. Gene de çok fazla gecikmeden 10 gibi tekrar kalktım ve denize gittim. Denizin tuzlu tadı damağımda, kumsalın ince kumları ellerimde kahvaltımı yaptım. Oradan havuzların bir tanesine ve yemeği yemek üzere tahta evlere gittim. Doğa ile baş başa olmak adım haricindeki tüm bildiklerimi unutmamı sağladı. O akşam odama daha erken döndüm, yorgundum ama mutlu ve huzurluydum.

Sanki buradan başka bir yerde hiç bulunmamış gibiydim. Ertesi sabah havuzlardan ikincisine gittim. Bunda değişik bir yapay dalga sistemi mevcuttu. Değişik bir tecrübeydi. Öğlen yemeği için kendimi Çin Restoranına attım. Sanki yıllardır açılan arayı kapatmak ister gibiydim. Yemek üzerine yapılmayacağını bile bile bir Rollercoaster daha yaptım. Karşı konulmaz bir duyguydu bu, sanki bir hafıza temizleme ünitesi gibi çalışıyordu ve adeta midemde çin yemekleri olduğu düşüncesini bile silmişti. Bunun ayrımına ancak aşağı inince

vardım. Midem ağzıma gelmişti, koşarak odama gittim ve kendime gelmek için ılık bir duş aldım, ardından güzel bir masaj yaptırdım ve deliksiz bir uyku çektim. Uyandığımda kendimi uzun zamandır, hiç bu kadar iyi hissetmemiştim, zaman mevhumumu yitirmiştim ve kendimi sonsuza dek orada bırakmaya karar verdim...

Birol Günseren

(www.bkur2005.blogcu.com adresinden alınmıştır.)

KESİŞME

Çağrı Aktaş

KESİŞME

Garip bir rüya içindeydim. Olanlara hiçbir anlam veremiyordum. Tek anlayabildiğim kuytu bir ormanda bir şeyden kaçtığımı. Kaçtığım şey her neyse ondan kesinlikle kurtulmam gerektiğini biliyordum. Beni yakalarsa sonum olurdu. Fakat hiç korkmuyordum. Dönüp onunla savaşmak istiyordum. Bir türlü duramıyordum, gittikçe daha hızlı koşuyordum. Bir de hiç kesilmeksizin duyduğum o ses vardı. Elektronik bir bipleme... Sonra bir gerçeği fark ettim. Ben bir rüya içindeydim. İşte o zaman durabildim. Artık bir şeylerden kaçmıyordum ve orman da eskisi kadar kasvetli değildi. Yavaş yavaş biraz daha bilinçli oldum. Artık bir rüya içinde olduğumu biliyordum ama rüyamı durduramıyordum. Bir terslik daha vardı, ben rüya göremezdim. En azından bize öyle söylemişlerdi. Çünkü ben o an herhangi bir şekilde uyumuyordum, yıldızlar arası bir yolculuk için uzun bir uykuya yatırılmışım. İşte bunu fark ettiğim anda ayaklarım yerden kesildi. Sanki yerçekimi hiç yokmuş gibi havada süzülüyordum. Bir anda her şey silikleşti. Havada süzüldüğümü hissediyordum fakat anlaşılır hiçbir görüntü yoktu. O biplemeyi de duymaya devam ediyordum. Gözlerim kapalı gibiydi. Aslında gibi değil gerçekten kapalıydılar. Açmak için uğraştığımda uykuya yatırıldığım odada havada süzülmeğe olduğumu gördüm. Yer çekimi olmadığından yatağımda serbest kalınca havalandım.

Zorlukla kaslarımı hareket ettirerek köşelerdeki bir tutağa uzandım. Ses hala oda içinde yankılanmaktaydı. Her şeyi anlamıştım. Gemi bilgisayarı beni uyandırdıktan sonra ben normal insan uykusuna geçmiş olmalıyım. Tabii rüya görmemde bundan olsa gerek. O seste benim uyanmadığımı gören bilgisayar tarafından beni uyandırmak için verilmişti. Biraz emek harcayarak yatağımın yanındaki tutamaklardan tutundum. Yatağımın yanındaki yanıp sönen bir tuşa basarak bu sesi dururdum. Şimdi aklımda bir çok başka soru vardı. Birinci kontroller için uyandırıldığımı tahmin etmekteydim. Fakat niçin sadece ben uyandırılmışım? Gemideki yirmi iki kişiden dördü birinci kontrolde uyandırılacaktı. Diğer üç kişi uyandırılmamıştı. O zaman bir sorun için beni yani kaptanı uyandırmış olmalıydılar. Peki bu sorun neydi?

Bulunduğum odada yatan diğer beş astronota bakarak elbise dolabına uzandım. Tek başıma da olsam çıplak olmaktan rahatsız durumdaydım. Sıfır yerçekiminde elbise-lerimi giymek beni biraz uğraştırdı. Hazırlandıktan sonra acıyan kaslarımı kullanarak dış koridora çıktım. Tutamaklardan zorlukla tutunuyordum. Kafam çok karışık. Saatimi almayı unutmuşum. Tekrar geri dönmek istemedim. Zaten oraya kadar zorlukla gelmişim. Etrafta herhangi bir acil

durum lambası yanmıyordu. Buda çok acil bir şey olmadığını gösteriyordu. Belki de dünyadan bir mesaj gelmişti. Acaba uyuyalı ne kadar olmuştu. Uyuduğumuz zaman dünyadan sekiz yüz milyon kilometre uzaklaşmıştık. Jüpiter yörüngesini birkaç milyon kilometre geride bıraktıktan sonra rotamızı düzeltmiş ve herkesin uyumasını beklemiştim. Gemide yalnız kaldıktan sonra en son ben uyumuşum. Sanki birkaç gün olmuş gibiydi. Oysaki üstünden kim bilir kaç yıl geçmişti.

Köprüye iyice yaklaştığımda gemideki ilk uyanışımız aklıma geldi. O zaman sağlık kontrolü için uyandırılmıştık. Planlı bir uyandırılmaydı. Uykumuzda oldukça kısa sürmüştü. Sadece bir ay uyumuştuk. Bu uykunun amacı gemimiz ışık hızının yüzde yirmi beşine çıkarken oluşacak yüksek "g" gücüne karşı koymak içindi. Zaman bizim için yavaş geçmiyordu ama makineler sayesinde bir ay boyunca vücudumuza yapılacak korkunç baskıya karşı koyuyorduk. Bir ay içinde insan oğlunun yapabildiği en yüksek hıza çıkmıştık. Hızlandıktan sonra gemideki yirmi iki kişi sağlık kontrolünden geçti. Kimsede anormal bir şey yoktu. Yalnızca Alfa Centauri'ye götürdüğümüz bazı hayvanlar anormal davranıyordu. Ama şimdilik bir önemi yoktu. Hayvanların anormalliği ise yolculuğun sonunda düşünülecek bir mevzudu. Dört buçuk ışık yılı mesafeyi on sekiz yılda kat edecektik. Tabi durum dünyadakiler için böyle. Bizim için ise hızımız dünya göre bir hayli arttığundan zaman gemi içinde biraz daha yavaş geçecekti. İzafiyet teorisine göre bu teori olduğundan zaman hiç yavaşlamayacakmış gibi davrandık. Fakat çoğu kişi İzafiyet teorisinin kendini göstereceğine inanıyordu. Bizde her ihtimali göz önünde bulundurarak gemi içindeki saate bakmak yerine mesafenin dörtte birini bitirdiğimizde uyandırılacaktık. Yolculuğumuzu tamamlayınca kadar üç kez kontrol için kalkacak dördüncü kalkışımızda yolculuğumuz tamamlanmış olacak. Her kontrolde dört kişi kalkacak ve her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol edecekti. Bu dört kişiden üçü her zaman farklı kişiler olacaktı. Dördüncü kişi -kaptan yani ben- her seferinde uyandırılacaktım.

Köprüye girmek üzereyken ne kadar yol gittiğimizi merak ediyordum. İçeri girer girmez gemimizi yöneten yapay zeka beni karşıladı. "Günaydın Kaptan." Hoparlörlerden gelen ses her ne kadar cana yakın hissedilse de duygulardaki yapmacıklık belli oluyordu. Sonuçta o bir bilgisayardı. Onu asla bir insan gibi göremezdim. Hemen cevap vermedim. Önce içeriyi kontrol ettim. Pencere dışarıdan demir levhalarla kapatılmıştı. Hiç bir ışık yanmıyordu, içeriyi hafiften aydınlatan acil durum düğmesi hafif hafif yanıp sönüyordu. İçerisi gayet soğuk ve havasızdı. Havalandırılmaların ve ısıtıcıların yeni çalıştırıl-

diği belliydi. Köprüdeki ana bilgisayarın başına gelerek Treyon'a (Bu bilgisayarımızın uzun isminin kısaltılmış haliydi. O uzun ismi hâlâ ben bile ezberlemiş değilim.) : "Treyon, iç ışıkları yakar mısın," dedim. Saniye geçmeden içerisi aydınlandı.

Zamanı gösteren ekrana baktığımda bir hayli şaşırdım çünkü sadece beş gündür uyuyorduk. Beş günde bir hayli yol almış olmalıydık ama bu yolculuğumuz yanında oldukça kısa bir zamandı. Güneşten sadece otuz milyar kilometre uzaktaydık. Plüton yörüngesini yirmi üç milyar kilometre geride bırakmış olmalıydık. Treyon ne gibi bir sorun yüzünden beni uyandırmıştı? Sanki Treyon aklımı okuyormuş gibi sorunun cevabını verdi.

"Kaptan, yaklaşık beş yüz milyon kilometre önümüzde garip bir cisim çok düşük bir hızla dış uzaya doğru ilerlemekte. Radarlarım onu yaklaşık bir saat önce fark etti. Durum analizi yapınca sizi uyandırmaya karar verdim." Pek şaşırdım yolumuzda çeşitli asteroidler bulunabilirdi. Fakat bunlar için benim uyandırılmam gerekmezdi.

"Söyler misin Treyon, bu cisim bizim için bir tehlike arz ediyor mu? Yani rotamızı değiştirecek kadar büyük bir manyetik alanı falan mı var?"

"Hayır efendim. Oldukça küçük ve bin kilometre açığından geçiyoruz." İşte şimdi sinirlenme zamanıydı. Kuruntulu bir bilgisayar yüzünden yol boyunca rahatsız edileceğimi sandım. Treyon birkaç saniye bekledikten sonra açıklamasına devam etti:

"Bu cisim biraz sıra dışı. Tam şeklini çıkartamıyorum fakat ilginç uzantıları var ve sanki büyük bir çanak gibi. Bu kadar şekilli bir asteroid olamayacağını sanıyorum. Ayrıca çok düşük seviyede radyo sinyalleri alıyorum." İşte bu son cümle beni uyandırmak için yeterince iyi bir sebepti. Gerçekten şaşırmıştım. Şu radyo sinyalleri olmasaydı duruma bir açıklama getirebilirdim, ama şimdi... Düşük bir ihtimalde olsa bilgisayarın yanılacağını düşünerek bilgileri birde ben görmek istedim. Gözlem bilgileri bilgisayar ekranından hızla akarken Treyon: "Durumu dünyaya rapor ettim. Birkaç gün sonra onlara yetişir. Belirsiz cisimden gelen radyo sinyallerini çözemiyorum. Bir iletişimden çok düzenli olarak çalışan bir 'Ben buradayım' sinyaline benziyor. Fakat bu sadece bir varsayım."

Gözlem bilgileri Treyon'un söylediklerini doğruluyordu. Radyo sinyalleri de çok zayıf ve dalga boyları düzensizdi. Fakat düzenli aralıklarla gönderilmekteydiler. Son olarak cismin tahmini görüntüsü geldi. Treyon'un çanak dediği şeyin bir daire şeklinde olduğu belliydi. Ama kesinlikle bir çanak olduğu şimdilik söylenemezdi. Bu dairenin arkasında daireden küçük bazı şekilsiz cisimler vardı. Ve yanlara doğru uzayan üç kol oldukça uzundu. Hatta birisi diğer iki kolun iki katı kadardı fakat diğerlerinden daha incedi. Tabi bunlar tahminden ibaretti. Bizden beş yüz milyon kilometre uzaktaydı. Yaklaşık bir saat kırk dakika sonra bin kilometre yakınından geçecektik o zaman her şey belli olurdu. Bu süre zarfında sinyalleri çözmeye çalışmaktan başka yapacak hiç bir şey yoktu. Fakat sinyaller hiç bilmediğim bir dalgadan yayınlanmaktaydı. Belki iletişim mühendisimiz bir şeyler yapabilirdi fakat oda uyuyordu. Sırf bunun için onu uyandıramazdım. Ayrıca şimdilik bizim için bir tehlike oluşturmuyorsa benzemiyordu.

Kalbim bir anda daha hızlı atmaya başladı. Adrenalinin vücudumda hızla yayıldığını hissedebiliyordum. Biz tam niyetlenmiş onlara giderken kapımızın önünde onlarla karşı-

laşmak oldukça ilginçti. Onlar... Belki de bu tahmin için biraz erkendi fakat aklıma başka bir şey gelmiyordu. Bu yolculukta ilginç şeylerle karşılaşmayı bekliyordum fakat bu kadar çabuk değil. Ayrıca biz dünya dışı bir zekayı Alfa Centauri'nin çevresinde dolaşan dünya benzeri gezegeni altmış yıl önce keşfettiğimizde sadece orada bulacağımıza inanmıştık. O kadar inanmıştık ki bu yolculuğa sırf o gezegeni görmek için çıkmıştık. Dünya dışı bir zekayla on sekiz yıl sonra karşılaşmayı umuyorduk. Bu kadar çabuk değil. Her neyse bu cisim dünya dışı bir zeka tarafından yapılmış olsa bile, hatta camdan kafalarını çıkartıp 'Biz buradayız!' da deseler duracak değiliz. Görevimiz burada değil dört buçuk ışık yılı uzakta. Sanırım hayatımın en uzun bir saat kırk dakikası o dakikalar olacaktı. Çünkü zaman geçmek bilmiyordu. Bu uzun sürede bir çok şey düşündüm. Mesele Alfa Centauri'de ne bulacaktık. Daha önce oraya uydular gönderdik. Uydularımız gezegeni bulmakta başarısız oluyordular. Çoğu uydu Alfa Centauri'ye çarparak yok oluyordu. Brother olarak adlandırdığımız dünya benzeri gezegeni uydularımız yakalayamıyordu. Dolanım Süresi 396.4 gün olan gezegenin yörüngesine oturan bir uydumuz gezegene çakılncaya kadar geçen yirmi altı saatte bize paha biçilmez bilgiler göndermişti. Gezegenin Mavi bir atmosferi, okyanusları, yeşili bol karaları ve beyaz bulutları vardı. Bu gezegende yaşamın olduğu şüphesizdi. Fakat bu yaşam bilinçlimiydi yoksa sadece bitki ve hayvanlardan mı oluşuyordu belirsizdi. Gönderdiğimiz uydular genelde başarısız oluyordu. Bizde bu kez kalkıp kendimiz yollara düştük.

Işığın elli üç ayda aldığı yolu bizim kısa sürede gitmemiz pek mümkün değildi. Sağ olsun Antimadde motorları bizi ışık hızının yüzde altmışına kadar çıkartıyordu. Bu mükemmel bir hızı. Fakat yakıtımızı ve onca malzemeyi yanımızda götürmek zorunda olduğumuz için motorların taşıyacağı yük bir hayli artıyordu Buda hızımızı oldukça düşürüyordu. Yinede ışık hızının yüzde yirmi beşine kadar çıkmak büyük bir başarı sayılır. Sadece onsekiz yıl sonra Alfa Centauri sistemine girecek olmak gerçekten çok heyecan verici. Süper hızlı gemimizin tek görevi bizi oraya götürüp getirmek değildi. Yo boyunca başka bir çok araştırma 'bilgisayarlar' tarafından yapılacaktı. Bu görevlerden biri güneşten bir ışık yılı uzaklıktaki Oort bulutunun araştırılması. Bu bulut bizim için hep bir soru işareti olmuştur. İçinde bir çok cisim olduğu söylenmekteydi. Bulutun en küçük bir tedirginlikte bile bu cisimlerin bazılarını güneşe doğru gönderdiği dünyada yaygın bir inanış. Bu bulutun yeri bizim yolumuz üzerindeyken bir araştırma yapmadan geçmek olmazdı. Bulutun yakınından geçerken gemi tarafından küçük bir sonda bırakılacaktı. Tabii yol boyu bırakılacak başka bir çok sonda vardı. Bir başka araştırma ise Plüton'dan sonra geldiğine inanılan X gezegeniydi. Bu araştırma ise pasif bir araştırmaydı. Geminin radarları geniş bir tarama yapacaktı. Anlaşılan bir şey bulunamamıştı.

Bekleyiş çok gergindi. Hazır uyanmışken etrafı bir kontrol etmeye karar verdim (işin aslı zaman geçirmek için bunu yapıyordum). Geminin yaşam alanı pek büyük değildi. Yakıt tankları ve her türlü atmosfere inip kalkabilecek iki mekik, geminin büyük kısmını oluşturmaktaydı. Uyku odaları yaşam alanının merkezinde idi. Dört oda vardı. İki erkekler, ikisi bayanlar içindi. Önce erkeklerin bulunduğu odalara baktım sonra bayanlarınkine. Herkes normaldi. Kalpleri dakikada ortalama iki kez atmaktaydı. Tam istendiği gibi. Bir sorun çıkmasa uyandırıldıklarında on sekiz yıl onlara bir

kaç ay gibi gelecekti. Uyku kozalarının içinde, olanlardan habersiz yatmaktaydılar. Hayvanların bulunduğu bölme geminin geri kalanına göre biraz daha sıcaktı. Hayvanlardan ölen yoktu fakat uyutulmadan önce anormallik gösteren bir tavuğun kalbi düzensiz atmaktaydı. Muhtemelen ölecekti. Fakat şimdi onunla uğraşamazdım.

Köprüye geri döndüğümde Cisme yaklaşmamıza bir saat kalmıştı. Tekrar aynı soru: acaba bu cisim nedir. Böyle boş bir noktada böyle yavaş gittiğine göre gayet ilkel bir alet olmalı. Hem öyle bile olsa görevinden geri dönmekte. Buda gayet iyi bir sonuç demek. Tabii tahminlerimin çok dışında bir artça olabilir. Belki de istediği zaman hızlanacak gelişmiş bir araçtır. Kim bilir, belki içinde beş santimlik zeki yaşam formları bile olabilir. Belki boyları tahminimden daha kısıadılar ve bu araçta onların uzay istasyonudur. Aklıma binlerce ihtimalde gelse de tek yapabileceğim beklemektir. Bu gerginliği Treyon fark etmiş olacak ki bir oyun girişiminde bulundu (Onun görevlerinden biri de mürettebatı eğlendirmektir).

“Kaptan isterseniz bu boş zamanınızda sizinle satranç oynayabiliriz.” Oldum olası bilgisayarlarla oyun oynamayı sevmem fakat o anda çok yalnız olduğum düşünülürse bu teklif oldukça cazip olabilirdi. Hemen önüme sanal bir satranç takımı yansıdı. Hamlemi sesli olarak söylemem yetiyordu. Aklım o kadar karıştı ki bir türlü oyuna konsantre olamıyordum. Treyon’un ne yapmaya çalıştığını bile anlayamadım. Oldukça iyi bir satranç oyuncusu olmama rağmen ilk el beni çoban matı yaptı. Tabii ki böyle bir zekayı yenmeyi beklemiyordum ama yenilim bu kadar kolay olamamalıydı. Kurnaz makine benim zayıf anımı çok iyi biliyordu. Sonraki iki oyunda da yenildim. Sonuncusunda Treyon’un bir atını yemeyi başarmıştım. Eğer ben sıkıldım demeseydim sonsuza dek oynayabilirdik.

Saate baktığımda cismin yanından geçmemize yirmi beş dakika kaldığını gördüm. Bu iyi bir haberd. Çünkü bilgisayardan daha ayrıntılı bilgi isteyebilecektim. İlk gelen tahminler bunun el yapımı bir şey olduğunu ortaya koyuyordu. O daire kesinlikle bir Çanaktı. Ve şu üç koldan uzun olanı ince uzun bir anten gibiydi. On beş dakika sonra fotoğraflarının da geleceğini öğrendiğimde bir hayli gerginleştim. Treyon durumu dakika dakika dünyaya iletliyordu. Tabii bu bilgiler birkaç gün sonra dünyaya yettiğinde bu işe para yatıran kuruluşları memnun edeceği şüphesizdi. Fakat daha önemlisi bu haberin insanlar üzerindeki etkisi ne olacaktı. Biz beş gün önce yola çıkışımızda kahramanmış gibi uğurlanmıştık. Gazete başlıklarını tahmin edebiliyorum: Kahramanlar İlk Görevlerini Başardılar... Ne görev ama. Tabii hâlâ hiçbir şey kesinlik kazanmamıştı.

On beş dakika bir hayli gergin geçti. Aramızdaki mesafe oldukça azalmıştı. Fakat tahmin ettiğim kadar değil. Çünkü hâlâ oldukça uzağıımızdaydı. İlk fotoğraf serisinde tek anlaşılır şey karanlıkta soluk güneş ışığıyla parlayan küçük bir cisimdi. Beş dakika sonra gelen fotoğraflar da anlaşılmaı. Beş dakika sonraki fotoğraf dizisinde her şey biraz daha anlaşılırdı. Artık her yirmi saniyede bir fotoğraf geliyordu. Cismin yanından geçmemize iki dakika kala iki saniyede bir fotoğraf gelmeye başladı. İşte bu son fotoğraflar kesinlikle anlaşılırdı. Her yeni fotoğrafa bakınca biraz daha heyecanlanıyordum. Son gelen fotoğrafa biraz daha dikkatli baktım. Şekil açıkça ortadaydı. Bize dönük büyük bir çanak ve yanından uzayan üç kol. Kollardan biri gayet uzundu. Diğer

ikisi kısaydı ama üstünde aynaya benzer bir şeyler vardı. Uzun kolun bir çeşit anten olduğunu tahmin ettim. Gittikçe daha çok yaklaşıyorduk fakat görülecek fazla bir şey yoktu. Oldukça basit bir yapısı vardı. En azından bildiğim kesin bir şey vardı. Bu el yapımı bir şeydi. Önemli bir şey varsa o da çanağın arkasında olabilirdi.

Cismin bin kilometre yakınından geçmemiz çok kısa sürdü. Ve geçişimiz çok kısa olduğundan o sırada net bir fotoğraf çekemedik. Cismin yanından geçerken o tarafa bakan pence-relerden birinin koruyucu metallerini açtırdım. Boş uzay kesinlikle büyüleyici ve korkunçtu. En parlak yıldız hâlâ güneşti. Samanyolunun merkezi her zamankinden daha parlaktı. Gözlerim cismi aradı fakat karanlıkta bir şey bulamadı. Sadece kısa geçiş anınızda bir anlık parladı sonra yine kayboldu.

Onun arkasından çektiğimiz ilk net fotoğrafa baktığımda aklımda bir şimşek çaktı. Bu aracı Treyon da tanıdı. Ben şaşkınlıktan ve hayal kırıklığından konuşamazken Treyon açıklama yaptı:

“Efendim bu 1971’de Jüpiter’i araştırmak için ABD tarafından uzaya gönderilmiş ‘Pionner 10’ uzay sondası. 1983’te güneş sisteminden ayrılmıştı. Uzun süredir de sinyal alınamıyordu. Demek yüz elli yıldır hep ilerlemiş ve buraya kadar gelmiş. Doğrusu çok ilginç.”

Treyon da şaşırma belirtisi göstermişti ama gerçekten şaşırmadığını biliyordum. Aslında o başından beri bu ihtimali biliyordu. Doğrusu benimde tahmin etmem gerekirdi. Şu ilkel araca da bakın. Bizim beş günde aldığımız yolu o yüz elli yılda almıştı. Kendimi toparlayarak Treyon’a cevap verdim:

“Haklısın, bu o. Durumu dünyaya en küçük ayrıntısına kadar rapor et ve benim uyku işlemlerimi başlat.”

Hâlâ açık olan pencerenin önüne gelerek biraz uzayı seyrettim. Ne kadar garip. Şimdi büyük bir hayal kırıklığı içinde yeniden gözümü Alfa Centauri’ye çevirdim. Yeniden bu yıldız hakkında düşünmeye başladım. Bakalım oraya yettiğimizde ne bulacağız. Acaba orada da hayal kırıklığına uğrayacak mıyım? Yoksa evrenin bizimle oynadığı oyunu orada da görecek miyim? Bu sorunun cevabını bir sorun çıkmasa on sekiz yıl sonra öğrenebilirim. Tabii yine bir sorun çıkmazsa on sekiz yıl bana bir iki hafta gibi gelecek. Şimdi içimdeki kaşif ruhu yeniden kabardı. Oyun oynamak için çabucak sabah olmasını isteyen bir çocuk gibi hemen uyumak istedim. Ama uyumadan önce kişisel bilgisayarımın başına oturarak sonsuz uzaydaki ilk anımı yazmaya karar verdim. Ne kadarda ilginç, birazdan dört yıllık bir uykuya dalacağım ve kafam kazan gibi. Ne beklerken ne buldum. Bence uyanmama değdi. Çünkü uzay çağıının başında yapılan bu aracın bile şu anda ne kadar ilkel olabileceğini anladım. Acaba yüz elli yıl sonra da bu yaptıklarımıza ilkel diyecekler mi?

Her neyse bunun şimdi bir önemi yok. Pionner 10’u tasarlayan mühendis şimdiye kadar çoktan ölmüş olmalı. Umarım ilk kontrole kadar başka bir sorun için uyandırılmam.

Dünyadan Otuz milyar kilometre uzağı, Alfa Centauri rotası
01:56 01.07.2138

Devam Edebilir...

Çağrı Aktaş

(www.izedebiyat.com sitesinden alınmıştır.)

KURTARICI

Hanife Çıta

KURTARICI

Gözleri donuktu. Programlanmıştı. Damı akmakta olan yoksul bir aileye yardım edecekti. Görevi bittiğinde tekrar bekleme yerine geri dönecekti. Soğuk bir akşamdı. Rüzgâr kar tanelerini sürükleyerek evlerin bacalarına taşıyordu. Fırtına çıkmasına çok az bir zaman kalmıştı. Botlarına bulan çamur parçalarına ve yeni başlayan kar fırtınasına aldırış etmeden yürüdü. Hedefi az ilerideydi. Küçük bir kulübe. Etrafında hiç ev yoktu. İçerideki insanlar soğuk ve açlıktan bitkin düşmüşlerdi. Kara güçler evin çevresini sarmışlardı. Ölümün hücrelerini etrafa yayarak bu yoksul aileyi korku ve çaresizlik içinde beklemeye zorluyorlardı.

Bu zavallı insanların düşündüğü tek şey bir uğursuzluktu. Yuvalarına çöken uğursuzluğu konuşuyorlardı. Anne ağlıyordu. Üç küçük çocuğu, yerde, ıslak döşemenin üstünde titreşiyorlardı. Baba çaresizdi. Mahsül donmuştu. Ürün toplamıyordu. Ocakta pişen soğan çorbasının kokusu midesini alt üst ediyordu. Üç koca gün soğan çorbası içmekten çocukların bağırsakları bozulmuştu. Bir zamanlar sarı saçları omuzlarına dökülen pembe yanaklı karısının yerini alan iskelet yığını kadına baktı. Açlıktan yüzündeki kemikler belirmiş, gözleri portlamıştı. Kavurucu sıcaklarda bütün gün ürün toplamaktan yanıklaşan yüzü çillerle doluydu..

Üçüzler yerlerde sürünürken, karısı ağlıyordu. Günlendir biriktirdiği yaşlar gözlerinden akarken vücudu sarsılıyordu. Pislik, açlık ve soğuk odayı sarmıştı. Odanın her köşesinde sanki sefaletin resmi çiziliyordu.

Kurtarıcı kulübeye yaklaştı. Botlarındaki çamurları yere vurup temizledikten sonra kapıya vurdu. İlk anda içeriden hiçbir ses gelmedi. Kurtarıcı bu zavallı insanların kendisinden korktuklarını anladı. Kulübenin kırık penceresinden görünen bir erkek silüetinin kendisine baktığını gördü. Yoksul adam daha önce hiç görmediği yabancıyı inceliyordu. Kapıyı açmakta kararsız kaldı..

Yoksul adam içeriden “kim o!” diye seslendi. Kurtarıcı cevap verdi. “Korkmayın, açın kapıyı. Size zarar vermem..”

Yoksul adam kurtarıcının sesine güvendi. İçten konuşuyordu. Kapıyı açtı. Kurtarıcı paltosundaki karları temizleyerek odaya girdi. Yoksul adam, oturması için yabancıya yer gösterdi. Soğuktan titreşmekte olan çocuklar yabancıdan korkup, odanın dört bir tarafına kaçıştılar. Anne artık ağlamıyordu. Oturduğu yerden kalkıp utangaç bir yüzle çocuklarını sakinleştirmeye çalıştı.

Kurtarıcı odadaki eşyaları inceledi. Sönmekte olan sobaya, üç kırık sandalyeye, küçük masaya, yamalı sedire ve yağmur sularından ıslanan naylon döşemeye baktı. Yoksul adam nezaket göstermek istiyordu. Kurtarıcının karla kaplanmış paltosunu alıp, yamalı sedirin üstüne koydu.. Kadın çocuklarının birini kucağına almış, diğerlerine engel olamamıştı. İki küçük çocuk masanın altına saklanmış meraklı bakışlarla yabancıyı seyreliyorlardı.

Kurtarıcı bu zavallı insanların haline son kez bakıp, düşünce aktarımını başlattı. Yoksul adamın gözlerinin önünde ışıklar belirdi.. Beyninde sanki şimşekler çakıyordu. Dentriller, kurtarıcıdan alınan bilgileri komşu nöronlara iletiyorlardı. Aksonlar ise alınan bilgileri uzaktaki sinir hücrelerine aktarıyorlardı. Yoksul adamın beyni zonklamaya devam ediyordu. Düşünce aktarımı bittiğinde, yoksul ada-

mın gözlerinin önünde görüntüler belirmeye başladı. Bu görüntüler sanki canlı gibiydi.

Yoksul adam odayı ısıtmak istiyordu. Beynindeki ısıyı, odadaki havanın hücrelerine aktardı. Ve odadaki soğuk hava bir anda yok oldu.. Yoksul adam, ikinci kez, ihtiyacı olan işi bulmak istedi. Aniden beyninde değişik görüntüler gidip gelmeye başladı. Yoksul adam çalışmak istediği işi bulunca görüntüyü dondurdu. Bu iş tam ona göre idi. Üstelik kasa-baya çok yakındı..

Yoksul adam, istekleri gerçekleşince beynindeki görüntüleri uzaklaştırdı. Normal haline geri döndüğünde şaşkınlıkla yabancıya baktı. Yoksul adam değişmişti. Düşüncelerini kullanarak her istediğini gerçekleştirebiliyordu. Beynindeki bu ani değişim eve yeni gelen yabancı yüzünden olmuştu. Yoksul adam yabancıya sorular sormak istiyordu. Bunu nasıl yapmıştı..?

Kurtarıcı, yoksul adamın düşüncelerini okudu ve gitme zamanının geldiğini anladı. Görüntüsünü yok etme işlemine geçti. Kurtarıcı bir-iki saniye içinde buharlaşarak yok oldu.

Yoksul adam ve karısının gözleri, şaşkınlıktan yerinden fıır-ayacakmış gibi oldu. İkisi de aniden yok olan adamın bıraktığı boşluğa bakarak donup kalmışlardı.

Kurtarıcı bu defa, bir apartmana doğru yol alıyordu. Görevi, intihar etmek isteyen bir gencin düşüncelerini değiştirmektir.

* * *

Kurtarıcı intihar etmek isteyen gencin evine doğru ilerliyordu. Saat 2'ye yaklaşıyordu.

İntihar etmek isteyen gencin adı Burak'tı. Burak, öldürücü hapları çalışma masasının üstüne koymuş düşünüyordu. Son bir sene içinde herşey çok kötü gitmişti. Önce annesiyle babası ayrılmış, üniversite sınavını kazanamamış ve çok sevdiği kız arkadaşı onu terketmişti. Hayatı bir karabasan olmuştu. Yaşamak istemiyordu. Artık ölümü tek çare olarak görüyordu.

Kurtarıcı bunaltıcı sığağa aldırış etmeden yürüyordu. Karanlık sokaklarda sarhoşlar nara atıyor, tehlikeler kol geziyordu. Kurtarıcı yeni programının görüntülerini kontrol etti. Görüntüleri dondurdu. Yeniden düzenledi. Burak'ın oturduğu dairenin kapısının önünde kısa bir süre bekledi.

Zile bastı. İçeriden hiçbir ses gelmedi. Kurtarıcı, Burak'ın ölmediğini biliyordu. Burak, aldığı hapların etkisiyle uyku konumuna geçmişti. Kurtarıcı gözlerindeki enerjiyi kapının kilidine yansıttı. Daire kapısı sonunu kadar açıldı.. Kurtarıcı içeri girdi. Burak'ın başı masanın üstüne düşmüş ve uyku konumuna geçmişti.

Kurtarıcı düşünce aktarımına başladı. Burak'ın uyumakta olan beyin hücrelerine yeni düşünceler aktarmaya başladı. Burak uyanmaya başladı. Ne olduğunu anlamaya çalıştı. Tam olarak kendine gelememişti. İkinci bir düşünce aktarımından sonra, Burak kendine geldi.

Burak kurtarıcıya baktı. Sanki bütün düşünceleri değişmişti. Kurtarıcı Burak'ın düşüncelerini okudu. Ve yeni görüntü düşüncelerini Burak'ın beyin hücrelerine aktardı. Burak beynine doluşan görüntüleri çözmeye çalıştı. Görüntüler ona çok güzel şeyler anlatıyordu. Üniversite sınavını kazanıyor ve istediği bölüme giriyordu. Ayrıca artık ayaklarının üstünde duruyor ve bunalıma girmiyordu.

Burak bu görüntülerdeki kendini çok beğendi. Beyni öyle

bir hızla çalışıyordu ki anlayamadı. Artık beyin kapasitesi öyle artmıştı ki düşündüğü herşey hemen gerçekleşiyordu.

Beynindeki bu ani değişimin nedenini anlayamadı. Karşısında oturan bu adam kimdi? Onu tanımıyordu. Neden böylesine değişmişti?

Kurtarıcı Burak'ın beynindeki soruları okudu. Artık görüntüsünü yoketme işleminin vaktinin geldiğine karar verdi. Kurtarıcı görüntüsünü yokederek kayboldu. Burak gözlerinin önünde aniden yokolan adamın bıraktığı boşluğa şaşkınlıkla bakakaldı.

Kurtarıcı kararlı adımlarla yeni görevine doğru ilerliyordu. Yeni görevi uyuşturucu bağımlısı olan bir genç kıza yardım etmekte.

* * *

Jale korkuyordu. O da arkadaşları gibi pis bir tuvalet köşesinde elinde şırınga, ağzında köpükler ölüp gitmekten çok korkuyordu. Yinede uyuşturucunun dozunu her geçen gün daha çok artırıyordu. Artık vücudunun isteklerine karşı koyamıyordu. Ailesinin hiçbirşeyden haberi yoktu. Karanlık bar köşelerine, loş sokak aralarına, çöp yığınlarının kenarlarına bir-iki arkadaş toplanıp, uyuşturucunun sahte mutluluğuna kendilerini kaplıyorlardı..

Jale'nin vücudu tükenmişti. Artık krizleri iyice sıklaşmış ve ailesinin durumunu öğrenmesinden korkuyordu. O akşam geç saatlerde odasında oturmuş düşünüyordu. Şaşkındı. Çaresizdi.

Kurtarıcı düşünce ekranından Jale'nin görüntüsünü bir-iki kez gözden geçirdi. Kızın vücudundaki uyuşturucudan iyice yıpranmış hücrelerin durumunu kontrol etti. Kurtarıcı, son büyük krizden sonra Jale'nin öleceğini biliyordu. Görev yerine doğru ilerlerken, Jale'yi uyuşturucu batağından kurtarmak için yapması gereken işlemleri tekrar sıraya koydu.

Önce, Jale'nin hafızasını temizleyecek ve sonra beynine yeni düşünceler yükleyecekti.

Kurtarıcı adımlarını sıklaştırdı. Uçuş işlemine geçip zamanı hızlandırması gerekiyordu. Fakat sokak çetelerini hesaba katmamıştı. Loş bir sokak arasında ilerlerken, bir elinde sustalı ve diğer elinde zincir sallayan, kızıl derilileri andıran yüzü boyalı bir genç yolunu kesti. Bu tuhaf bakışlı genç, önce yere kusarcasına tükürdü ve sonra zinciri kurtarıcının üstüne doğru sallamaya başladı. Kurtarıcı düşünce ekranında bu acayip genci yoketme işlemlerini gözden geçirirken bir anda aynı görünüşte 5 genç daha ortaya çıktı. Kurtarıcı bir sokak çetesiyle karşı karşıya olduğunu anladı. Gençler ellerindeki zincirler ve sustalılarla oynayarak sırtıyor ve kurtarıcının çevresinde dönüyorlardı.

Bir-iki dakika sonra zincirler kurtarıcının vücudunda metalik sesler çıkartıyordu. Kurtarıcının her darbeye dayanıklı beden yapısı zincirlerin etkisini yok ediyordu. Sokak çetesindeki gençler kısa bir süre sonra zincirleri savurmayı bırakıp şaşkın-şaşkın bakmaya başladılar. Kurtarıcı, gençlerin kendisinden korktuğunu anladı ve görüntüsünü yoketme işlemine geçti.

Sokak çetesindeki gençler şaşkınlıkla kurtarıcının kaybolarak bıraktığı boşluğa şaşkınlıkla bakakaldılar.

Kurtarıcı bir-iki saniye içinde Jale'nin daire kapısının önüne gelmişti. Zile bastı. İlk anda içeriden hiçbir ses gelmedi. Jale vücuduna uyuşturucu zerk etmek için kol damarlarını araştırmaya öylesine dalıp gitmişti ki zilin sesini duymadı. Kurtarıcı, kapının kilidine gözlerindeki enerjiyi yöneltti. Jale, daire kapısının açıldığını farketmedi. O sırada

kolundaki uygun damarı bulmuş ve uyuşturucuyu damarına zerk ediyordu. Jale bir-iki dakika içinde son büyük krize (ölüm krizine) girecekti. Kurtarıcı bu gerçeği biliyordu ve harekete geçti.

Jale'nin damarlarında akıp giden sıvı beyin hücrelerini yavaş-yavaş uyuşturuyordu. Jale iyice kendinden geçmişti.

Kurtarıcı, önce Jale'nin hafızasını temizleme işlemine geçti ve beynindeki uyuşturucuyla ilgili tüm anılarını temizledi. Sonra, Jale'nin vücudundaki uyuşturucudan yokolup gitmeye başlayan ölü hücreleri canlandırdı. Ve son olarak, Jale'nin beynine, ailesiyle birlikte geçirdiği güzel anıları tekrar yerleştirdi. Kurtarıcı, işlemin bittiğini biliyordu fakat Jale'nin yanından ayrılamıyordu. Jale, mavi gözleri ve sarı saçlarıyla öylesine güzel bir kızdı ki, kurtarıcı bakışlarını ondan ayıramıyordu. Jale ona çok etkileyici gelmişti.

Kurtarıcı kıza bakmaya devam ederken, Jale adeta bir rüyadan uyanmışçasına kendine geldi. Jale'nin beyninde kıvılcıklar çakıyordu. O yepyeni bir kız olmuştu artık. Jale oturduğu yerden kalkıp ders çalışmak için çalışma masasına yönelmişti ki kendisine bakmakta olan kurtarıcıyı görerek şaşırıldı. Üstelik kolunda tuhaf bir lastik parçası ve yanında bir şırınga vardı.. Jale kurtarıcıya baktı ve olup bitenleri anlamaya çalıştı. Fakat bu duruma bir anlam vermekte zorlanıyordu..

Kurtarıcı, Jale'nin düşüncelerini okudu ve görüntüsünü yoketme zamanının geldiğine karar verdi. Fakat önce, Jale'nin odasındaki tüm uyuşturucu malzemelerini yoketti. Jale ise kurtarıcıya bakmaya devam ediyordu..

Kurtarıcı artık gitmesinin gerektiğini biliyordu, fakat kıza bakmaktan kendini alamıyordu. Jale, ona soru sormaya hazırlanıyordu. Kurtarıcı, tekrar, başka bir zaman diliminde, Jale'yi mutlaka görmeye gelecekti. Bu güzel düşünceyle görüntüsünü bir anda yoketti..

Jale zonklayan beynine ve kurtarıcının bıraktığı boşluğa şaşkınlıkla bakakaldı. Az önce odasında neler olup bitmişti? Bu sorusunu cevaplayamadı ama kendisini garip bir şekilde mutlu hissediyordu. Jale olanlara bir anlam vermeye çalışırken, kurtarıcı ise, Jale'nin görüntüsünü düşünce ekranında canlandırmaya devam ederek, yeni görevine doğru ilerliyordu.

Kurtarıcının bu görevi çok zordu. Çünkü bu defa, koca bir ülkeyi, gizemli bir yaratığın istilasından kurtarmaya çalışacaktı. Nereden geldiği belli olmayan yaratığın saldırılarından halk ürkmüş evlerinden çıkmaz olmuşlardı. Kurtarıcı, yaratığın yoketmeye çalıştığı ülke topraklarına doğru ilerlerken düşünce ekranında hala, Jale'nin o güzel görüntüsünü canlandırmaya devam ediyordu.

Bu zor görevi bittiğinde, kurtarıcı, Jale'nin yanına geri döneceğini düşünerek gülümsedi..

Kurtarıcıyı bu defa öylesine esrarlı olaylar bekliyordu ki düşünce ekranında çoğu görünmüyordu. Çünkü bu defa, korkunç güçleri olan, gizemli bir yaratık onu bekliyordu... (Devamı gelecek sayıda.)

Hanife Çıta

(www.bilimkurgu.cjb.net sitesinden alınmıştır.)